

Chương 8

Chai rượu rơi liên tiếp, tiếng thủy tinh vỡ vụn đình tai nhức óc. Rượu Tây nồng độ cao trút ra ào ạt, không gian chật hẹp nồng nặc mùi cồn, cay mũi sặc sụa. Chân Ý hiểu ra mọi chuyện trong phút chốc, là Thích Hồng Đậu. Không chỉ giết chết mà nó còn đập vỡ đầu Ngải Tiểu Anh rồi bóp chết tươi, kẻ chống xã hội mà Ngôn Cách nói chính là nó. Vì muốn bảo vệ con gái, Thôi Phi và Thích Hành Viễn giá họa cho ông nội. Tề Diệu biết sự thật nên bị thiêu sống. Về phần Thích Miển, đêm hôm đó anh ta xuất hiện tại biệt thự ở khu nghỉ dưỡng, nếu anh ta phát hiện ra điều gì bất thường thì bí mật sẽ bại lộ. Chỉ có biến Thích Miển thành người chết thay thì chuyện này mới kết thúc được. Thích Hành Viễn biết sự thật lại hãm hại con trai mình. Xấu xa! Hèn hạ! Chân Ý ghê tởm đến mức muốn nôn.

Chai thủy tinh vỡ hàng loạt, rượu còn lênh láng khắp sàn nhà. Cô muốn lao lên cầu thang nhưng Thích Hồng Đậu đã châm bật lửa, ngọn lửa màu lam nhảy múa trên tay nó. Chân Ý đứng im, lấy điện thoại ra ấn phím tắt vừa cài đặt để gọi cho Tư Côi nhưng không có tín hiệu. Cô hơi hoang mang, vội vàng đẩy khung ảnh nằm ngang trên sàn nhà rồi đặt chân lên để người không dính rượu. Tuy Vodka nồng độ cao cháy tới cuối cùng sẽ còn lại một phần nước, nhưng đến lúc đó thì hãm rượu bằng gỗ đã cháy rụi rồi.

Cô nhìn thấy Thôi Phi đứng sau lưng Hồng Đậu: “Chị muốn giết tôi?”

“Cô biết quá nhiều.” Vẻ mặt của Thôi Phi giống hệt Hồng Đậu lẫn thêm chút oán hận, “Không phải vừa rồi cô cũng ép tôi vào chỗ chết sao?”

“Tâm lý Hồng Đậu có vấn đề, tại sao chị bao che nó? Thoát được một lần có thoát được cả đời không? Nó chỉ là trẻ con, sẽ không vào tù đâu. Chị nên đưa nó đi khám mới phải.”

Giọng Thôi Phi đanh thép: “Tôi không giao Hồng Đậu ra đâu, cũng sẽ không cho thế giới bên ngoài gán cái danh ma nữ lên người nó, để rồi cả đời bị chửi bới khinh thường. Sống dưới sự chỉ trích của người khác sẽ khiến con người ta sống không bằng chết! Con gái tôi không thể sống như vậy. Chân Ý, điểm khác biệt lớn nhất giữa cô và tôi là tôi nguyện hủy hoại tất cả mọi người vì người thân nhất của mình.”

Chân Ý không thể nào nói tiếp với Thôi Phi. Hy vọng dùng lý lẽ thuyết phục trong cô tan biến, nỗi sợ dần dần ập đến, chỉ muốn thốt “Dù giết tôi rồi thì cũng sẽ có người khác nghi ngờ chị thôi” nhưng cuối cùng đành kìm lại, cô không muốn Tư Côi, Giang Giang, Dương Tư... và cả Ngôn Cách cũng chết ngoài ý muốn. Nghĩ đến anh, trái tim cô như bị xé toạc, đau đớn tột cùng, muốn khóc thét lên. Cô sắp chết rồi, sẽ không còn gặp lại Ngôn Cách nữa phải không? Bây giờ anh đang làm gì? Chuẩn bị đi ngủ hay đứng trước chiếc đèn bàn yên lặng

đọc sách? Nhớ tới dáng hình lặng yên cúi đầu đọc sách của anh, cô đau đến mức không thở nổi. Cô không muốn chết, muốn kết hôn với anh, muốn ngủ cùng anh, còn muốn sinh con cho anh...

“Thôi Phi.” Chân Ý cố gắng ổn định hơi thở, nhưng không dần nổi mà nghẹn ngào: “Chị không thể giết tôi, không thể. Chị đừng giết tôi.” Vừa mở miệng nước mắt đã tuôn rơi. Cô nhớ Ngôn Cách, cô không muốn chết.

Thôi Phi không lên tiếng cũng không nhúc nhích, cụp mắt xuống. Về mặt Thích Hồng Đậu hờ hững: “Có lẽ thiêu không chết đâu.” Nó quăng thứ trong tay xuống, chiếc bật lửa kim loại rơi leng keng, ngọn lửa màu lam lóe lên, lan tràn như ngọn nước. Chân Ý hoảng sợ rụt mình lại, cõi lòng lập tức bị nỗi sợ hãi chiếm trọn, không còn tri giác.

Cửa hầm rượu đóng lại. Lúc đầu ngọn lửa còn cháy diu diu, xinh đẹp, không sắc bén, bé nhỏ mang màu lam nhạt phiêu đảng theo ngọn sóng. Nhưng ngay sau đó gặp phải giá rượu bằng gỗ, ngọn lửa bám lên liềm lấp khắp trần nhà như dây leo. Chân Ý ngồi xồm trên khung thủy tinh, nỗi sợ hãi giống như một đôi tay bịt lấy mũi miệng cô, cô ôm đầu, run rẩy liên hồi, nước mắt rung rung. Cô muốn chạy nhưng hai chân không nhúc nhích được, ai đó đã trói chặt chân cô lại, ai đó đang khóc lóc thê lương: “Mẹ, cứu con với. Con ở đây, con ở đây mà!”

Giá rượu đổ rầm rầm, mặt đất chấn động, thêm nhiều chai rượu rơi vỡ lớp lớp bật dây lên tia lửa lớn hơn nữa. Khung ảnh và lớp thủy tinh dưới chân lay động, bỗng nhiên lún xuống vỡ vụn, mảnh thủy tinh cửa vào chân cô, máu chảy ròng ròng nhưng cô không cảm thấy đau đớn. Cô chỉ ôm đầu run bần bật. Khói ngập tràn, hun vào khiến mắt cô không mở ra được, nước mắt cứ rơi lã chã nhưng về mặt cô dần dần không còn cảm xúc. Cô không ngạt thở mà chết đấy chứ?

Ánh mắt cô mông lung, lâm bảm hỏi: “Chị gái, sao chị vẫn chưa tới cứu...”

“Chân Ý!” Giọng của Ngôn Cách đây ư?

Mắt Chân Ý lập tức tập trung trở lại, ngẩng phắt đầu lên. Sắc đỏ trong hầm rượu hừng hực ngát trời, khói lửa mịt mù. “A!” Cô đau đớn hét lên, cúi đầu nhìn, trên đùi toàn mảnh thủy tinh và máu tươi. Bị thương lúc nào thế?

“Chân Ý!”

“Ngôn Cách!” Cô mới mở miệng đã hít đầy khói đặc, không khí bị nung đến mức nóng ran, cô ho sù sụ. “Ngôn Cách, em ở đây, em ở đây!” Chưa dứt lời, Ngôn Cách đã mở cửa hầm rượu, trông thấy ngọn lửa rừng rực và màn khói cuộn cuộn bên dưới thì hơi sững sốt, nhưng ngay sau đó đã quay đi mất tăm... Chân Ý trợn mắt há mồm, đầu óc phút chốc trống rỗng, không dám tin vào mắt mình. Đó là Ngôn Cách, nhưng anh chạy mất rồi ư? Trái tim rơi vào vực thẳm trước nay chưa từng có, cô cắn răng, nước mắt tràn mi: “Ngôn Cách, đồ khốn kiếp nhà anh!”

Vừa dứt lời, Ngôn Cách lại xuất hiện, lần này cả người ướt đẫm, cầm thứ gì đó trong tay nhảy xuống cầu thang. Giá rượu ở phía sau sụp đổ, anh nhào tới trong màn lửa, dùng một chiếc khăn tắm ướt bọc lấy cô kín mít từ đầu đến chân như bọc trẻ con. Trong không khí rực lửa, khăn tắm mát lạnh. Anh ôm cô vào lòng ngực, thân hình cao lớn bao bọc lấy cô. Người anh ướt đẫm, lạnh buốt. Chân Ý ôm anh khóc òa lên, nhưng chợt thấy yên lòng. Giá gỗ bốc cháy nổ bôm bốp. Chân Ý giật mình, nhón chân ngẩng đầu nhìn qua bờ vai anh, vừa liếc nhìn Ngôn Cách đã ấn chặt đầu cô vào lòng ngực. “Um...” Miệng cô bị chặn bởi ngực anh, không phát ra âm thanh nào. Anh ôm cô quá chặt.

Anh vỗ vai cô, giọng nói hơi khàn: “Đừng sợ.” Bấm sinh anh không biết đồ dành, nghe vụng về mà ngốc nghếch.

Chân Ý sững sốt, sống mũi cay xè, hơi ẩm bao vây cô như thủy triều. Thích anh lâu như vậy, dài đến thế, thật đáng giá.

Ngôn Cách dùng khăn tắm bịt mũi cô, bản thân cũng cúi đầu bịt miệng mũi mình, má hai người chỉ cách một lớp vải ẩm ướt. Không biết có phải bởi vì nhiệt độ đám cháy hay không mà thân thể anh nóng đến đáng sợ, hai má đỏ lên. Dù cách lớp khăn ướt vẫn có thể cảm thấy nhiệt độ hơi thở phả bên tai cô khác thường. Cô vừa muốn hỏi gì đó thì anh mở miệng, giọng anh truyền qua tấm khăn không rõ ràng lắm: “Em vừa nói anh cái gì ý nhi?”

Chân Ý: “... Bây giờ là lúc hỏi điều này à, ra ngoài thế nào đây?”

“Hình như không ra được rồi.” Anh có vẻ hơi tiếc nuối, “Xem ra chắc sắp bị nướng thành thịt khô.”

Chân Ý: “...” Rốt cuộc anh tới làm gì?

Vừa định nổi cơn thịnh nộ lại nghe có tiếng cát đá rơi. Ngoài kia có người đổ đất vào hầm rượu. Cảnh sát ư? Không đúng, cảnh sát sẽ dùng bình chữa cháy... Là... Chân Ý ngẩng phắt đầu lên: “Em biết anh có cách mà.” Nói xong lại vùi đầu cọ nhẹ vào ngực anh, giọng khẽ khàng, vẻ sùng bái mập mờ trong mắt trở nên rõ ràng, ánh mắt lấp lánh viết nên hàng chữ “lấy thân báo đáp”.

Ngôn Cách: “...”

Người bên ngoài nhanh chóng rải đất thành một con đường. Hầm rượu ngập ngựa khối, Ngôn Cách đỡ Chân Ý đi ra. Chân Ý bị hun nóng cả người, đầu óc choáng váng, mắt không mở nổi, dựa cả vào người anh, đi theo bước chân vững vàng của anh. Bên cạnh bỗng dậy tiếng nổ ầm. Cô quay đầu lại, thấy cọc gỗ bị đốt gãy, mang theo ngọn lửa đổ về phía cô. Cô còn chưa kịp suy nghĩ đã bị đẩy ra. Nơi khóe mắt, người dập lửa thẳng thốt nhìn chằm chằm về phía sau cô, vội vã tới. Cô sao không đoán được, hoảng sợ quay đầu lại. Ngôn Cách khuyu một gối trên mặt đất, tay áo trái bị cháy thành một lỗ to, chiếc giá đã sớm bị người ta đá sang một bên.

Chân Ý nhảy phắt dậy, xông qua: “Đề em xem!”

“Có gì đẹp đâu.” Anh nghiêng người, tay phải cầm khăn tắm quấn chặt lấy cô, vòng tay khoác lên vai cô, cố định lại. “Đi thôi.” Nói chưa hết câu đã ho sù sụ.

Ra khỏi hầm rượu, họ xuống tầng đi tới phòng khách. Mấy người đàn ông đứng nghiêm trang, cách đó không xa văng vẳng tiếng còi xe cảnh sát. Tư Côi đứng cạnh ghế sofa nhìn chằm chằm Thôi Phi, thấy Chân Ý ra ngoài thì vội vàng tới xem. Thôi Phi tái mặt ngồi trên ghế sofa, thấy Chân Ý mặt mũi lem nhem lại nhếch nhác thì không ngẩng đầu lên nổi, trái lại Thích Hồng Đậu cực kỳ điềm tĩnh. Nó ăn mặc như công chúa, giày Hermes, váy D&G, ngay cả dây buộc tóc cũng của Chanel. Có điều, anh trai chị gái nó thậm chí Tề Diệu đều xinh đẹp, chỉ có bề ngoài của nó... Hình như Thích Hành Viễn già rồi nên chất lượng tinh trùng giảm xuống thì phải.

Chân Ý không khỏi liếc nhìn Thích Hồng Đậu lần nữa. Khuôn mặt nó thật khiến cho người ta khó chịu, trán đẹp, xương quai hàm bạnh, gò má cao, mặt lệch, mắt hơi xéch, hình dạng đầu cũng kỳ lạ. Chân Ý bất giác nhớ tới một từ cô đã đọc: Tội phạm bẩm sinh.

Vừa ra ngoài Chân Ý đã hỏi: “Sao anh biết em ở đây, anh sớm biết là Thích Hồng Đậu phải không?”

“Đúng vậy.” Giọng Ngôn Cách rất thấp, bước đi chậm chạp, sức nặng tì trên vai cô cũng tăng thêm.

“Vậy mà không nói sớm, không phải chờ tới lúc em sắp bị nướng chín mới xuất hiện bất thình lình đây chứ...” Cô bắt đầu liến thoắng.

“Chân Ý...” Anh thều thào gọi cô một tiếng, vai Chân Ý trĩu xuống, chân như nhũn ra, suýt nữa ngã nhào. Khoảnh khắc trước đó, đầu anh cúi xuống, tất cả sức nặng dồn lên người cô. Chân Ý hoảng sợ quay lại, đầu anh đã gục lên vai cô, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch.

“Ngôn Cách!” Chân Ý quay nhanh lại ôm lấy, nhưng không đủ sức, anh khụy xuống khiến cô phải khom người, “Ngôn Cách, anh sao thế? Đừng dọa em!”

Trước đó khi bị xe tải đâm, vì cứu cô anh đã bị thương nặng, nhưng không hề nói cho cô biết...

Chân Ý – kẻ đầu sỏ – ngồi bên giường bệnh sám hối. Trong số những người trông chừng Ngôn Cách có một người cực kỳ không có cảm tình với cô. Anh ta nói Ngôn Cách vốn bị xe sượt qua, bị thương nặng, vậy mà khăng khăng chạy đi nghe tòa xử. Sau phiên tòa nghe cô nói muốn tự thú thì lại đi cùng. Sau một phen hành hạ vất vả, đến tối anh mới đến bệnh viện. Nhưng lo lắng công chúng kích động vì tin tức sẽ làm hại Chân Ý nên cho người theo dõi cô, kết quả người theo dõi nói xe cô chạy tới khu nghỉ dưỡng, vì vậy...

Ngôn Cách trên giường bệnh sắc mặt nhợt nhạt như tờ giấy. Anh ngủ mê man, khuôn mặt tĩnh lặng, không hề mang vẻ đau đớn. Anh vẫn luôn như vậy,

ngay cả lúc ốm đau cũng lặng yên. Chân Ý gục bên giường, ngón tay đặt lên lòng bàn tay anh, nhẹ nhàng vẽ vòng tròn. Chỉ tay anh rõ ràng từng nét, đường tình cảm không phân nhánh, thẳng tắp, rất dài. Cô mơn trớn đường chỉ tay ấy, thầm thì: “Rõ ràng quan tâm em như vậy thì tại sao phải giữ khoảng cách chứ?”

Lúc Ngôn Cách tỉnh dậy, liền cảm thấy lòng bàn tay ngựa ngựa như có sâu bò, lại như bị lông vũ mơn trớn. Liếc mắt sang, trông thấy Chân Ý đưa gáy về phía anh, nằm nhoài thối hơi nói chuyện với lòng bàn tay anh. Cô đúng là người nói nhiều, lúc tâm trạng tốt hễ mở miệng là không dừng lại được. Ví dụ như giờ phút này đây: “... Họ nói không phải, nhưng em cảm thấy rất đúng mà. Đường tình cảm trên tay anh dài như vậy chứng tỏ anh là người nặng tình, em cũng vậy, so thử nhé.”

Cô vuốt ve tay anh, bàn tay nho nhỏ đưa tới lòng bàn tay anh, từ từ úp lên, giữ chặt, kẻ sát. Cô thò đầu nhìn: “O? Chỉ tay của anh còn dài hơn của em này, sao có thể chứ? Ồ, bởi vì tay anh lớn hơn...”

“...” Anh đau ốm đến mức này mà tâm trạng cô lại có thể tốt đến thế.

Ngôn Cách đúng lúc nhúc nhích ngón tay.

“Anh tỉnh rồi à?” Chân Ý giật mình, như con gấu nhỏ sợ hãi.

Anh lãnh đạm: “Không, hồi dương thôi.” Còn có tâm trạng nói ngược xem ra ổn rồi.

Chân Ý cúi đầu, thẳng thắn nhận sai: “Xin lỗi, hại anh mạo hiểm vì em, em sai rồi, mong anh tha thứ.” Lời nói thành khẩn như học thuộc lòng, thật ra nghe không hề áy náy, nói được một nửa liền nhếch miệng cười, “Anh làm gì em cũng được.”

“Nghe vẫn thấy là em được lợi.” Anh nhận ra giờ phút này cô rất vui, khoe miệng vẫn luôn nhovn góc 45 độ, nét cười ở đáy mắt đuôi mày rạng rỡ. Ngôn Cách chợt hiểu, thì ra như vậy cô sẽ vui. Anh lại không nghĩ vọt vào đám cháy cứu cô là chuyện gì đáng ca tụng, nhưng cô lại vui đến thế, cười thật ngốc nghếch.

Tay vẫn bị cô nắm, Ngôn Cách rút nhẹ ra nhưng không suy chuyển. “Sao không buông tay ra?”

“Em đang nói chuyện với tay anh mà.” Cô mân mê tay anh.

“Anh ở đây, nói gì với nó chứ.” Anh không hiểu nổi suy nghĩ của cô.

“Nói với anh, anh có nghe đâu, bàn tay nối liền với trái tim, như vậy anh sẽ nghe thấu.” Chân Ý nói thản nhiên, không hề khó chịu. Ngôn Cách lặng thinh. Anh đâu có không nghe chứ, rõ ràng từng câu cô nói đều khắc vào lòng rồi. Nếu bây giờ cô hỏi, giờ nào ngày nào tháng nào năm nào cô nói với anh điều gì, anh không cần suy nghĩ đã có thể trả lời chính xác.

Chân Ý vuốt tay anh nghịch, bất chợt động lòng, cúi đầu đặt một nụ hôn lên tay anh. Hơi thở phả lên lòng bàn tay anh ướt át và ấm nóng. Anh không động

đây, cũng không rút tay lại. Ngón tay cử động muốn chạm vào mặt cô. Quá lâu, quá lâu rồi, anh vẫn nhớ xúc cảm mềm mại, nồn nà trên má cô, rất muốn chạm vào nó.

Ba tiếng gõ cửa ngắt ngang hai người. “Là Ngôn Hủ.” Anh nói.

Một giây sau, Ngôn Hủ và An Dao cùng đi vào. Chân Ý chào: “Hi, Ngôn Hủ.”

Ngôn Hủ vốn chỉ muốn nhìn Ngôn Cách, bỗng bị Chân Ý điểm danh thì đứng khựng lại như con cún bị kinh sợ, đôi mắt đen láy đờ dẫn nhìn Chân Ý, xử lý vài giây mới cứng ngắc đáp lại: “Ừm, Chân Ý.”

Chân Ý không làm khó anh, nhìn sang: “An Dao.”

“Ừ.” An Dao cười rất nhạt, không thân thiết cũng không xa cách.

Phòng bệnh yên tĩnh trở lại, Ngôn Cách không hay nói chuyện, Ngôn Hủ bị tự kỷ, An Dao cũng không lên tiếng. Chân Ý lại rất thoải mái, vừa vẽ vòng tròn trên lòng bàn tay Ngôn Cách vừa hỏi: “Vết bồng trên tay còn đau không?”

“Không đau.”

“Thật ư?” Cô chọc vào lớp băng.

“...” Ngôn Hủ đứng bên thềm nhủ: Như vậy sẽ đau đấy.

“Bác sĩ nói có để lại sẹo không?” Cô ân cần.

“Để lại sẹo hay không đều không sao cả.”

“Sao lại không sao chứ?” Cô trừng mắt, “Để lại sẹo không đẹp.”

“Ừ.” Anh cảm thấy không đẹp cũng chẳng sao.

Chân Ý cười: “Không sao cả, không đẹp em cũng thích.”

“...” Anh nghĩ, cô đúng là thay đổi xoành xoạch, tự mình mâu thuẫn.

Chân Ý lấy chiếc bút đánh dấu màu đỏ trong túi, ôm lấy cánh tay anh, viết lên lớp băng. Ngôn Cách sừng sốt, muốn giằng ra nhưng Chân Ý giữ lấy tay anh, siết thật chặt: “Giấy gì chứ? Chỉ viết một câu thôi, ngoan, không đau không đau.” Nói rồi làm bộ thôi phù phù cho anh.

“Ngôn Cách (trái tim) Chân Ý.” Chân Ý viết xong, buông anh ra.

“Ồ, sao mặt anh đỏ thế?”

“Hơi nóng.” Anh nói ngay.

“Vây bật điều hòa.” Chân Ý quay đi, “Ngôn Hủ.”

Ngôn Hủ ngồi cạnh bàn trà, đờ đẫn ngẩng đầu lên, ánh mắt liếc xung quanh rồi nhìn An Dao: “Như Sanh, điều khiển ở cạnh em.”

Như Sanh? Chân Ý lấy làm lạ, An Dao đổi tên rồi à?

Chân Ý không nghĩ nhiều, hỏi việc chính: “Ngôn Cách, anh biết lý luận tội phạm bẩm sinh của Lombroso[1] không?”

[1] Cesare Lombroso (1835 – 1909): Nhà tội phạm học người Ý, được coi là nhà tiên phong của tội phạm học thời kỳ cuối thế kỷ XIX đầu thế kỷ XX.

Ngôn Cách nhận ra ý nghĩ của cô: “Em muốn nói Thích Hồng Đậu ư?”

“Ừ, nó có nhân cách chống xã hội mà anh nói đó.”

“Không phải.”

“Không phải ư?” Chân Ý không hiểu.

“Dựa theo cách nói kinh điển của nhà tâm lý học, sau khi trưởng thành con người mới hình thành nhân cách, vì vậy chúng ta không thể nói người vị thành niên có nhân cách chống xã hội được.” Anh lẳng lặng nói, “Nên nói là rối loạn hành vi.”

“Vậy nó bị rối loạn hành vi à? Nó không có khả năng đồng cảm cũng như không bị trói buộc bởi quy tắc và tình cảm sao?” Chân Ý cau mày theo thói quen, “Nhưng nó còn bé như vậy, tâm lý u tối đó đến từ đâu chứ. Vừa rồi em nhìn nó liền nghĩ đến tội phạm bẩm sinh của Lombroso, nó có vẻ ngoài gần như quái dị. Thế nên em nghĩ liệu có phải nó cũng vậy không.”

“Em tin lý luận đó à?” Ngôn Cách hỏi ngược lại, “Tin rằng bản chất tội phạm tồn tại trong genes di truyền?”

“Không tin lắm. Nhưng em đã từng tra rất nhiều vụ án, phát hiện có vài đứa trẻ giết người đúng là...” Cô không nói thêm, nói ra nghe cứ như đang kỳ thị.

Ngôn Cách day chân mày, khẽ nói: “Về sau Lombroso đã sửa quan điểm của mình, cho rằng trừ nguyên nhân bẩm sinh, còn có nhân tố sau này nữa, từ đó hình thành lý luận tổng hợp về nguyên nhân phạm tội.”

Chân Ý biết sai, mặt ửng đỏ, ngượng ngừng nhún vai: “Em hoàn toàn bị hấp dẫn bởi quan điểm mới lạ ”nhìn mặt đã nhận ra kẻ phạm tội”, không nhớ tới điều khác.”

“Bản thân quan điểm mới lạ dễ gây chú ý. Và lại, quan điểm của Lombroso khá đối chọi với nhân chi sơ tính bản thiện.” Ngôn Cách nói, “Về phần anh, anh không cho rằng nhân chi sơ tính bản thiện, cũng không nhận định nhân chi sơ tính bản ác; vì thế, gia đình, trường học và xã hội mới là điều cực kỳ quan trọng.”

“À, em biết rồi.” Cô lè lưỡi, bật ti vi, định mở chương trình hài hước cho Ngôn Cách xem, lại bất ngờ nhìn thấy một tin...

Nghi phạm Thôi Phi trong vụ phóng hỏa đã bị bắt, cảnh sát tìm thấy trong máy tính ở nhà họ Thích và của Thích Hành Viễn có rất nhiều phim và hình ảnh bé gái. Theo như lời khai của Thích Hành Viễn, Tề Diệu phát hiện ra ông ta

thích bé gái, dùng điều này uy hiếp yêu cầu 20% cổ phần của họ Thích nên dính phải họa sát thân.

Đến giờ vẫn không nhắc tới Ngải Tiểu Anh. Quả nhiên Thôi Phi và Thích Hành Viễn rất lợi hại. Để che giấu sự thật Thích Hồng Đậu giết chết Ngải Tiểu Anh, trước họ lợi dụng bệnh của ông nội lôi kéo Chân Ý vào vụ việc, khi Chân Ý nghi ngờ và có được đoạn băng ghi âm, họ không đổ oan cho ông nội được nữa liền quay sang hãm hại Tề Diệu, người biết được sự thật; họ lại lợi dụng mối bất hòa giữa Thích Miển và Tề Diệu, hết lần này đến lần khác thử nghiệm kích bác, cho đến khi cơ hội xuất hiện thì ra tay chuẩn xác. Thậm chí họ còn muốn ra tay với Chân Ý. Một khi tội lỗi vỡ lở, họ lập tức nhận sai. Về phần phim và ảnh bé gái của Thích Hành Viễn, rốt cuộc ông ta thật sự biến thái thích bé gái, hay hao tổn tâm trí chuẩn bị từ trước, chờ khi ngộ nhỡ chuyện Ngải Tiểu Anh bại lộ, ông ta có đầy đủ động cơ giết người để gánh tội thay Thích Hồng Đậu? Cuối cùng “vật kỷ niệm” ngâm trong hầm rượu là sở hữu của một mình Thích Hồng Đậu, hay cả nó và Thích Hành Viễn cùng chung tay cất giấu? Phải làm thế nào mới vạch trần sự thật được đây?

Chân Ý ở bệnh viện chăm nom Ngôn Cách cả ngày, chập tối com nước với Ngôn Cách xong xuôi, cô nhận được điện thoại của Tư Côi, mấy đứa bạn rủ đi chơi. Chân Ý liền từ biệt. Lúc tới cửa thang máy, cô nghe thấy An Dao gọi cô: “Chân Ý.”

“Hả?” Chân Ý quay đầu lại, “Ngôn Cách làm sao à?” Cô không nghĩ ra An Dao có chuyện gì cần nói với cô.

An Dao lắc đầu, vẻ mặt lãnh đạm: “Tôi có mấy câu muốn nói với cô.”

Chân Ý bỗng dung lúng túng. Hồi trung học cả trường đồn ầm lên rằng An Dao yêu thầm Ngôn Cách, nhưng Chân Ý không hề ghét cô ấy. Bởi vì cô ấy chưa từng theo đuổi anh, không biểu lộ cũng không giải thích. Chân Ý cảm thấy tính cách của cô ấy rất thờ ơ, tuy không hòa đồng nhưng có vẻ cũng không làm chuyện xấu. Thế nhưng lời cô ấy nói trong thang máy hôm đó lại khiến Chân Ý để tâm. Có điều gần đây Chân Ý và Ngôn Cách rất ổn thỏa, An Dao cũng không gây trở ngại. Chân Ý lại còn nhận ra chỉ cần có mặt Ngôn Hủ, toàn bộ sức chú ý của An Dao liền dồn lên Ngôn Hủ.

An Dao cup mắt, đã thanh cao thành thói nên hơi mất tự nhiên: “Tôi rút lại những lời đã nói trong thang máy hôm đó và nhận lỗi với cô. Nếu cô và Ngôn Cách đã đến với nhau, tôi thật lòng chúc phúc cho cô.” Thật ra cô không buồn chú ý tới người cô không quan tâm, cũng không muốn gây gổ, nhưng khoảng thời gian trước như bị tầu hỏa nhập ma, may mà không muộn. Cô coi Ngôn Cách như người thân, tám năm trước, nhà họ Ngôn thù hận Chân Ý, họ mong Ngôn Cách ở bên bất kỳ cô gái nào khác, chỉ cần không phải là Chân Ý – kẻ hại anh bị thương thể thảm. Nhưng hiển nhiên duyên phận của họ quá sâu nặng, không phải ai cũng có thể ngăn cản.

“Chân Ý.” An Dao không quen cười, ngay cả khi nhận sai cũng bình thản chùng mực, “Lúc mới đầu tôi thật sự không mong cô và Ngôn Cách ở bên nhau, nhưng như cô nói, chuyện này không liên quan đến tôi. Dù sao Ngôn Cách vui vẻ là quan trọng nhất. Tôi nên nói cho cô biết, sau khi cô xuất hiện, ngày nào Ngôn Cách cũng vui vẻ. Dĩ nhiên, tôi không nhận ra, là Ngôn Hủ cảm thấy thế.”

Vẻ mặt cô không hề gợn sóng, giọng điệu hờ hững không trầm không bổng, cũng không mang vẻ cực kỳ buồn đau hay áy náy, nhưng Chân Ý vẫn cảm động. “An Dao, cảm ơn cô đã nói với tôi những chuyện này, tôi...”

“Đừng nói cảm ơn, còn một việc nữa.” An Dao cau mày, khá khó nhọc. Vừa định mở lời thì có người bệnh đi qua: “Bác sĩ An, hôm nay cô đi làm à, y tá nói cô nghỉ. Vết thương của con tôi...”

Hôm nay quả thật An Dao nghỉ làm, nhưng vừa nghe bệnh nhân nói vậy liền cau mày chăm chú lắng nghe. Cô quay đầu nhìn Chân Ý, không chút biểu cảm: “Tôi tìm cô sau.”

Chân Ý gật đầu, xoay người đi vào thang máy.

Phòng trà tĩnh lặng treo mấy bức màn trúc, trên màn là tranh cung nữ màu nước, cửa sổ gỗ chạm trổ theo phong cách cổ xưa treo mấy chiếc đèn lưu ly, ánh sáng mờ ảo mà ấm áp. Trên chiếc bàn gỗ màu đỏ thẫm, ấm trà thủy tinh đun trà hoa quả, màu sắc tươi đẹp, miếng trái cây khiêu vũ ngược xuôi, hương hoa quả trong veo ngập tràn. Lâu rồi Chân Ý không tụ họp với bạn bè, nhưng vì bận lòng chuyện Ngải Tiểu Anh nên không vui chơi hết mình, từ đầu đến giờ vẫn lười nhác ngồi một bên cời đèn cùn đun trà. Tư Côi biết Chân Ý đã đi tự thú, vốn định xoa dịu tâm trạng cô bạn nhưng xem ra hiệu quả không tốt lắm. Suy nghĩ hồi lâu, cô hỏi, “Này, anh Biện Khiêm của cậu đã có bạn gái chưa?”

Vừa hỏi, Dương Tư lại ngẩng đầu nhìn sang.

“Chưa đâu.” Chân Ý cười mờ ám, “Cậu để ý anh ấy à? Lúc học đại học là nên theo đuổi rồi. Biện Khiêm siêu tốt luôn. Học giỏi, thông minh, làm đâu giỏi đó. Cậu xem anh ấy đi, không học luật nhưng lại quản lý văn phòng luật đâu ra đấy.” Nhắc tới ưu điểm của Biện Khiêm, Chân Ý nói liền thoáng: “Giao thiệp rộng nhưng không gây chuyện, cũng không a dua làm bậy cùng lũ bạn vợ vắn kia. Cuộc sống riêng tư sạch bong, cực kỳ tốt.” Cô càng nói càng kích động: “Bây giờ cậu nhắc tới, tớ cảm thấy hai người rất đẹp đôi.”

Giang Giang cũng phụ họa: “Tư Côi, tóm lấy sắp Biện của bọn em đi. Trong văn phòng có nhiều người đẹp mê anh ấy lắm, nhưng anh ấy không đa tình chút nào, lúc nói chuyện với nữ đồng nghiệp không hề mờ ám.”

Dương Tư nghịch điện thoại, trong lòng hơi khó chịu.

Tư Côi hỏi: “Anh ấy thích kiểu con gái gì?”

Chân Ý: “Chủ động, cậu theo đuổi anh ấy đi.”

Tư Côi nghi ngờ: “Ăn ốc nói mò.”

“Kiểu đàn ông ưu tú như vậy hơn nửa đều kiêu ngạo, con gái phải chủ động theo đuổi mới được. Cậu thích thì hãy theo đuổi, không thích thì để người khác theo đuổi chứ sao.”

Tư Côi lườm Chân Ý. Dương Tư nhú mày, cô cho rằng con gái chủ động theo đuổi đàn ông là quá tầm thường. Nhưng nghe Chân Ý xúi Tư Côi theo đuổi Biện Khiêm, cô lại không mấy dễ chịu. Cảm thấy người mình chọn bị người khác để ý, lại buồn bã vì mình không thể hành động.

Chân Ý cười đùa xong, quay sang hỏi: “Đúng rồi, tình hình của Thôi Phi và Thích Hành Viễn đúng như trên bản tin à?”

Tư Côi: “Thích Hành Viễn thích trẻ con, còn bỏ sung chuyện búp bê Barbie. Nói rằng ông ta định quấy rối nhưng Ngải Tiểu Anh phản ứng dữ dội quá nên ông ta lỡ tay giết chết cô bé. Về phần hàm rượu, Thôi Phi nhận chị ta châm lửa.” Thích Hồng Đậu bị gạt đi hoàn toàn. Tư Côi hỏi: “Về chuyện ra tòa, cậu đã nghĩ kỹ chưa?”

“Đàn em của công tố viên Doãn sẽ giúp tớ ra tòa.”

Dương Tư hỏi: “Chân Ý, anh Doãn đối xử với cậu tốt thật đấy, anh ấy không thích cậu đấy chứ?”

“Có đâu? Chỉ là đàn anh đàn em thôi.” Chân Ý cầm đĩa chộc quả vải trong chén, “Vả lại, cả thế giới đều biết tớ thích Ngôn Cách, anh ấy ngốc sao?”

Dương Tư mở to mắt: “Cậu bắt đầu theo đuổi Ngôn Cách rồi à?”

“Vẫn chưa, nhưng anh ấy chắc chắn là của tớ rồi.”

“Cậu không để tâm à?”

“Để tâm gì chứ?”

“Tám năm trước, anh ta không nói tiếng nào đã biến mất khỏi quán karaoke rồi không xuất hiện nữa, thậm chí không nói được câu chia tay.” Dương Tư cau mày, “Khoảng thời gian ấy cậu chạy khắp nơi tìm anh ta như kẻ điên, cứ như không còn hồn phách, tóm lấy từng bạn học hỏi Ngôn Cách đi đâu rồi. Cậu không còn nhớ nữa sao?”

Tư Côi và Giang Giang im bật, không ngờ Chân Ý trải qua nỗi đau như vậy. Nụ cười của Chân Ý vơi bớt, cặp mắt giãy lắt rồi lác đàu: “Không để tâm.”

“Sao có thể không để tâm chứ, con gái sao có thể dễ dàng tha thứ cho hành động này của con trai như vậy?”

“Ngôn Cách không phải loại người như cậu nói.” Chân Ý khẳng định, “Chấn chấn anh ấy có nguyên nhân của mình, đến thời điểm thích hợp anh ấy sẽ giải thích. Tớ chỉ cần chờ là được. Tớ tin anh ấy.”

“Chỉ sợ thứ cậu chờ được là sự ra đi không lời từ biệt và biến mất tám năm của anh ta!”

Mắt Chân Ý thoáng hiện nỗi đau. Tư Côi cau mày, đập Dương Tư một phát. Sau vài giây lặng thinh, Chân Ý lắc đầu: “VẬY CŨNG KHÔNG SAO CẢ. ANH ẤY QUÁ ĐẶC BIỆT NÊN KHÔNG SAO CẢ. DÙ MỖI LẦN ANH ẤY Ở BÊN TỚ MỘT NĂM RỒI BIỆT TẮM TẮM NĂM, CŨNG KHÔNG SAO CẢ. TỚ SẼ CÀNG THÊM QUÝ TRỌNG QUĂNG THỜI GIAN Ở BÊN ANH ẤY.”

“Chân Ý, cậu...”

“Các cậu đều nói tớ si tình còn anh ấy vô tình, không phải đâu, anh ấy đối tốt với tớ chỉ có tớ biết, anh ấy tốt bao nhiêu đáng giá thế nào chỉ có tớ hay. Lòng tớ rất rõ ràng.” Chân Ý bình tĩnh trở lại, giọng nói cứng rắn, “VÌ VẬY, SAU NÀY NẾU CÒN LẶP LẠI NHỮNG LỜI NHƯ THẾ NỮA, TỚ SẼ GIẬN ĐẦY.”

Phòng trà nghi ngút khói, nước trà róc rách, yên tĩnh đến kỳ dị.

Điện thoại Tư Côi đổ chuông phá vỡ sự lúng túng, cô vội cầm sang một bên nghe, một lát sau nghiêm nghị bước vội tới: “Lại xảy ra chuyện rồi.”

“... Đoạn phim khiến công chúng bàn tán xôn xao quay cảnh cô bé mặc đồng phục đánh một cô bé nhỏ tuổi hơn. Cô bé bị đánh rơi xuống cống ngầm mất nắp, cố gắng leo ra ngoài nhưng cô bé đánh người giơ chân giẫm mấy chục phát! Cuối cùng cô bé kia biến mất dưới cống. Cảnh sát chứng thực đây là Quyên Quyên học lớp 1, thi thể được tìm thấy ở con hào bao quanh thành phố từ nửa tháng trước... Nguyên nhân tử vong là chết đuối, cảnh sát từng suy đoán rằng do trời mưa cô bé sẩy chân ngã xuống cống... Quyên Quyên bị thương nặng rơi xuống cống ngầm, lại thêm đêm đó đổ mưa rào...”

Trên xe yên tĩnh, không khí nặng nề và đầy cảm phẫn. Trong đoạn phim, một cô bé nhiều lần đập đá cô bé còn nhỏ hơn mình đang đau khổ giãy giụa bên thành cống, không ai ngờ một đứa trẻ có thể hành động tàn nhẫn như thế. Lòng dạ Chân Ý không dễ dàng dao động nữa, bởi vì cô bé đánh người trong đoạn phim chính là Thích Hồng Đậu. Ngải Tiểu Anh không phải nạn nhân đầu tiên của nó.

Giang Giang cầm điện thoại xem đoạn phim, mắt hoen đỏ, giận đến độ chửi rủa mấy lượt, lời nói càng lúc càng kích động: “TRÊN MẠNG NÓI NÓ LÀ MA NỮ. CON GÁI DO TÊN THÍCH HÀNH VIỄN CUỒNG TRẺ CON ĐÓ NUÔI NẮNG CŨNG LÀ TỘI PHẠM GIẾT NGƯỜI. CÓ NGƯỜI DÙNG THUYẾT ÂM MƯU LÝ LUẬN RẰNG CÓ LẼ NGẢI TIỂU ANH KHÔNG DO THÍCH HÀNH VIỄN GIẾT. CÓ THỂ CHA CON, MẸ CON CHÚNG HỢP MƯU CŨNG NÊN, CẢ NHÀ BIẾN THÁI!”

Dương Tư xem ảnh Thích Hồng Đậu bị tung lên mạng: “VỪA NHÌN ĐÃ THẤY CON BÉ NÀY CÓ KHUÔN MẶT CỦA TỘI PHẠM GIẾT NGƯỜI. TƯ CÔI, CÓ PHẢI CÓ NHẬN ĐỊNH RẰNG TỒN TẠI TỘI PHẠM BẨM SINH ĐÚNG KHÔNG?”

Chân Ý nghe vậy, ngược mắt lên.

Tư Côi cầm lái, sắc mặt rất tệ. Cô đã chứng kiến rất nhiều vụ giết người, nhưng như ngày hôm nay quả thật khiêu chiến giới hạn của cô. “Ừ.” Giọng cô

hơi run, gắng gượng đè nén cơn giận, “Tôi phạm bầm sinh có tâm lý khiếm khuyết, không tuân thủ quy tắc và cũng không có tình cảm.”

Chân Ý không đưa ra quan điểm, quan điểm trên mạng và công chúng cũng không nằm ngoài những điểm này, nhưng cô chỉ nhớ lời Ngôn Cách.

Sau lúc kích động, tất cả yên tĩnh trở lại. Giang Giang như tiêu hao hết sức lực, chán nản co ro trên ghế, buồn bã nói: “Nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng, chẳng thể nào trừng trị nó được. Bởi vì căn bản không có điều luật dành cho trường hợp này.”

“Tớ nhớ lại một câu nói từng đọc hồi trước.” Chân Ý nói, “Trẻ con không có quan niệm đúng sai là sinh vật đáng sợ nhất trên đời, chúng có sự tò mò, khả năng hành động và phá hoại, lại còn Luật bảo vệ người vị thành niên.”

Mọi người trên xe đều biết, vì thế tất cả càng tỏ vẻ bất lực, bi ai.

“Các cậu không thấy kỳ lạ sao?” Chân Ý vô cùng bình tĩnh nói: “Quyên Quyên chết từ một tháng trước, nửa tháng trước được phát hiện, đoạn băng này không phải từ camera trên đường, mà từ máy quay hay điện thoại di động, tại sao không công bố ngay mà phải đợi đến bây giờ? Hơn nữa tại sao người đó không cứu Quyên Quyên mà để con bé chết dần dưới cống?”

Họ nhanh chóng tới nhà chính của Thích Hành Viễn, đó là một biệt thự cao cấp ở quận Thanh Giang. Bảo vệ không cho Dương Tư và Giang Giang vào, hai người ở lại bên ngoài. Thôi Phi và Thích Hành Viễn đều ở trại tạm giam, chỉ có người giúp việc và Thích Cần Cần ở nhà, cảnh sát Lâm đã tới điều tra, Tư Côi chỉ đến phối hợp.

Bất ngờ là Ngôn Cách cũng có mặt. Anh ngồi trên sofa nói chuyện với Thích Hồng Đậu. Chân Ý đi vào, anh không hề phân tâm, từ đầu đến cuối chỉ nhìn Thích Hồng Đậu, vẻ mặt thuần khiết và bình thản, không mang bất cứ tình cảm tích cực hay tiêu cực nào, khá khách quan.

Hồng Đậu ăn mặc như cô công chúa nhỏ cao quý, vẻ mặt điềm tĩnh, phải nói là tê liệt. Chân Ý không kìm nổi mà quan sát nó, vẫn thấy Hồng Đậu không đẹp bằng anh chị, chỉ vậy mà thôi. Nghĩ lại mấy năm trước, hồi còn nhỏ hơn, dáng vẻ của nó không kỳ quặc như bây giờ. Hồi năm sáu tuổi ăn mặc đẹp nhìn cũng đáng yêu, dù là bây giờ hay thậm chí hôm mừng thọ, lúc vui vẻ và khi khuôn mặt có biểu cảm, nó không đáng sợ như giờ phút này. Gương mặt nó rất sắc nét, không giống người phương Đông nên đám trẻ nói nó xấu xí. Nhưng nếu nó không mang biểu cảm như thần chết, đổi lại là sự non nớt của trẻ con thì có lẽ...

Nó nói: “Lần này cháu không mơ thấy người nữa, chỉ có một con bướm.”

“Con bướm.” Ngôn Cách lặp lại.

“Đúng vậy, con bướm. Cầu thang không bật đèn, lối thoát hiểm có ánh sáng màu xanh lá cây u ám, rất tối, nhưng không tối hẳn. Cháu chạy lên cầu thang, thở hồng hộc, nó cứ đuổi theo phía sau cháu.”

“Thứ trong khóm hoa à?”

“Lúc đầu là vậy.” Thích Hồng Đậu đưa ngón tay vẽ, “Nó có hoa văn nền đen, võ cánh phành phạch, càng ngày càng to, cháu chạy lên một tầng nó lại to thêm một chút. Thân nó rất nhỏ rất ngắn, chỉ bằng chiều cao thân trên của cháu, cánh nó còn to hơn cả chiều rộng cửa thoát hiểm. Xúc giác của nó rất thô, cọ vào cháu suốt. Hoa văn nền đen của nó rất đẹp, khi lớn hơn biến thành vô số mắt và miệng. Cháu chạy tới sân thượng, nhưng cửa lên sân thượng bị khóa kín.”

Mấy người giúp việc liếc nhìn nhau, cảm thấy đứa bé này thật đáng sợ. Ngôn Cách yên lặng nghe xong, điềm tĩnh gạt đầu ra hiệu cho nó tiếp tục. “Nó nhào tới, sáu chân ôm lấy người cháu, cái miệng dài ngoằng như sợi dây quần lầy cổ cháu, thân nó đầy lông tơ, mềm nhũn, còn có mùi hôi của côn trùng.” Về mặt Hồng Đậu đỡ đỡ, khịt mũi như người thấy thứ gì đó. Động tác này lập tức khiến người lớn sờn gai ốc, buồn nôn, sống lưng lạnh toát. “Nó bao lấy cháu bằng đôi cánh khổng lồ, từng lớp từng lớp như chăng kén. À, cánh nó toàn phần, thắm vào da cháu, muốn độc chết cháu. Nó tưởng dùng miệng có thể ghì chết cháu, cái miệng dài như ống hút thức ăn của nó dần dần buông cổ cháu ra, tiến sâu vào miệng cháu.” Nó há miệng làm mẫu, về mặt như thể giờ phút này có một con bướm khổng lồ bao lấy nó, có thể thấy nó không sợ chút nào. Nhưng những người khác đã tái mét mặt.

Ngôn Cách lẳng lẳng hỏi: “Cháu có sợ không?”

“Sợ á?” Nó lắc đầu, “Sao thợ săn lại sợ con mèo được?”

Mọi người đều không hiểu. Ngôn Cách hỏi: “Cháu ăn nó à?”

“Vâng, ống hút thức ăn của nó thò vào bụng cháu, đầu đặt trước miệng cháu. Nhưng đây là cái bẫy của cháu, trong bụng cháu có độc, con bướm không nhích được nữa. Cháu cắn đầu nó, gần cắn đứt được rồi, nó lập tức buông sáu chân và cánh, ra sức vùng vẫy. Mắt trên cánh nó co rúm lại, trông ghê lắm. Cháu cũng không nhả ra, cắn thêm từng miếng, nuốt từng chút một, nuốt cả mắt trên cánh nó. Sau khi ăn no, cháu mở đèn khắp cầu thang trong nhà, mở cửa lên sân thượng ngủ.” Dứt lời, nó hài lòng nói thêm, “Đã hiểu chưa?”

“Ừ.” Giọng Ngôn Cách không thể hiện bất cứ cảm xúc nào.

Cảnh sát Lâm nghi ngờ: “Vậy là sao?”

Thích Hồng Đậu ngược mắt lên: “Cháu là động vật ăn thịt, cháu sẽ bắt giết kẻ yếu, đây là quy luật của tự nhiên. Thỏ ăn cỏ, sói ăn thỏ, chú có thể nói thỏ không đúng, sói phạm tội không?” Một câu nói khiến tất cả người lớn ở đây á khẩu không trả lời nổi. Kinh ngạc, khó hiểu và hãi hùng. Một con quỷ dữ cư ngụ trong cơ thể đứa bé, linh hồn nó đã lệch lạc đến cỡ nào?

Chân Ý chợt phát giác giao tiếp với nó là một chuyện vô cùng khó khăn và xa xỉ. Thích Hồng Đậu nói xong, Ngôn Cách im lặng mười mấy giây, dưới hàng

mày rậm, đôi mắt dài mà sâu thẳm dường như chứa đựng rất nhiều thứ, nhưng lại trong suốt vô ngần, nhìn Thích Hồng Đậu chăm chú. Không đúng, con bướm trong giấc mơ của cô bé ấy hẳn còn mang một ý nghĩa khác.

Cảnh sát Lâm hỏi: “Sao lại giết chúng?”

Ánh mắt Thích Hồng Đậu trống rỗng rợn người, không buồn đáp lại.

Ngôn Cách hỏi: “Cháu chọn con môi thế nào?”

“Ý trời.” Thích Hồng Đậu đáp. Mọi người không hiểu, Ngôn Cách lại hiểu, có nghĩa là lựa chọn ngẫu nhiên, xét theo tâm trạng. Nhưng anh vẫn hỏi: “Quyên Quyên và Ngải Tiểu Anh, lời nói và cử chỉ nào của hai bạn ấy khiến cháu nổi giận?”

Thích Hồng Đậu hơi cau mày, rồi bình thường trở lại: “Không có. Tự cháu tức giận thôi, mà hai đứa nó xuất hiện là ý trời, sự xuất hiện của chúng nó là để cháu trút giận.” Giọng nói tự nhiên, thẳng thắn, không hề áy náy khiến mọi người ở đây đều hận không thể cho nó vài cái bạt tai.

Ngôn Cách vẫn bình tĩnh thản nhiên như trước: “Chuyện gì khiến cháu tức giận?”

“Bố và mẹ.” Câu trả lời này khiến mọi người sững sốt.

“Sao họ lại khiến cháu tức giận? Chúng ta nói về ngày cháu và Quyên Quyên đánh nhau trước nhé?” Từ đầu đến cuối Ngôn Cách vẫn khoan dung, trước đó không nói “Tại sao lại giết họ”, bây giờ cũng không nhắc đến “Cháu đẩy Quyên Quyên xuống cống ngầm”.

Nhìn sừng mặt anh chăm chú không mang sự phê phán, thậm chí ôn hòa và đầy khích lệ, Chân Ý bỗng ngẩn ngơ. Nếu anh làm bố, chắc chắn sẽ giáo dục con cực tốt. Tim cô loạn nhịp, cô muốn anh trở thành bố của con cô quá đi mất.

Phòng khách im lìm, Thích Hồng Đậu nói: “Bố mẹ không đón cháu tan học, cháu rất tức giận.” Chân Ý nhớ tới lời chửi rủa “ma nữ ác độc hờn hĩnh” của cư dân mạng, cô cũng cảm thấy không thể khuyên răn. Chỉ vậy đã khiến nó ra sức đánh đập Quyên Quyên đi ngang qua, rồi giẫm cô bé rơi xuống miệng cống ư?

“Bình thường họ đều cùng đón cháu tan trường à?”

“Không phải, đều là bố đón, đôi khi là mẹ.” Thích Hồng Đậu nói, “Họ đều không tới sẽ có vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

“Chắc chắn họ đang cãi cọ, mắng chửi, đánh nhau.”

“Hai người họ?”

Mặt Thích Hồng Đậu không hề thay đổi: “Người lớn rất buồn cười, luôn cho rằng giả bộ không có chuyện gì trước mặt trẻ con thì bọn cháu sẽ không biết. Nhưng trẻ con cảm nhận được, biết hết cả. Trẻ con hiểu hết mọi động tác, lời

nói và vẻ mặt của họ, họ lại cho rằng bọn cháu không hiểu gì. Cháu nhìn lên. Thấy họ giật tóc xé áo, mắng chửi nhau.”

Mọi người lặng thinh. “Lúc đó cháu sẽ nổi giận ư?” Ngôn Cách hỏi.

Thích Hồng Đậu gật đầu, vẫn không cảm xúc.

“Hôm ấy bố mẹ không đi đón cháu, cháu cho rằng họ đánh nhau à?”

“Chắc chắn là vậy.” Nó khẳng định.

Ngôn Cách trầm ngâm hồi lâu, chậm rãi hỏi: “Họ nhờ ai đến đón cháu?”

Tư Côi và Chân Ý kinh ngạc liếc nhìn nhau. Khi nhìn thấy đoạn băng ấy, họ đều tức giận, hải hùng và lên tiếng phê phán ngay hành vi ác liệt của ma nữ như bao người khác, nhưng không nghĩ tới tại sao nó làm vậy, càng không nghĩ tới lúc ấy người giám hộ của nó ở đâu!

“Chú tài xế.” Thích Hồng Đậu ngẩng đầu lên, “Và... chị cả.”

Trong căn biệt thự ban đêm, chủ nhà, người giúp việc, cảnh sát và người ngoài đều chìm vào suy nghĩ riêng của mình, phòng khách im lìm. Trên tường có treo bức tranh hoa hướng dương mô phỏng phong cách Van Gogh với màu vàng rực rỡ.

Thích Cần Cần đứng sau sofa, vẻ mặt bình thản. Cô ta mặc bộ váy công sở, mái tóc vấn thành búi xinh đẹp, chỉnh tề không một sợi tóc thừa. Nghe thấy câu trả lời của Thích Hồng Đậu, cô ta thản nhiên thừa nhận: “Hôm ấy là tôi đón Hồng Đậu tan học.”

Tư Côi: “Tại sao cô không trông chừng Hồng Đậu cẩn thận?”

“Tôi đi mua kem cho nó.” Lý do đơn giản mà không chút sơ hở.

Ngôn Cách hỏi Thích Hồng Đậu: “Ngái Tiểu Anh thì sao, tại sao cháu lại đánh nhau với bạn ấy?”

“Cháu không thích Barbie.” Lại một lý do khó bề tưởng tượng. Có người giúp việc cau mày: Bởi vì không thích con búp bê mà lấy chặn sách đập đầu rồi bóp chết chủ nhân nó ư?

Ngôn Cách hỏi: “Nhìn thấy Barbie cũng khiến cháu nổi giận à?”

“Vâng, rất tức giận.”

“Tại sao vậy?”

“Thấy mấy thứ xinh đẹp sẽ khiến cháu tức giận, bởi vì cháu rất xấu xí.”

Ngữ điệu không lên không xuống, rõ ràng chỉ có chín tuổi nhưng giọng điệu không hề non nớt, lời nói cũng thực tế vô cùng. Lòng Chân Ý không thoải mái lắm, nghe một đứa trẻ chín tuổi nói thẳng thừng như vậy, cô thấy hơi tàn nhẫn. Tư Côi cũng bình tĩnh trở lại, không biết đã nguôi giận chưa.

“Ai nói với cháu?”

“Bạn trong trường đều nói cháu xấu, đặt rất nhiều biệt danh, còn chế nhạc thiếu nhi cho cháu.” Nó không buồn cũng chẳng tủi, khiến lòng ngực người lớn tắc nghẹn. Có lẽ, họ vốn rất phần nộ và muốn chất vấn, nhưng giờ đây lại không thể nào thốt nên lời.

Mắt Chân Ý hơi nhòe đi, cô biết ánh mắt và lời nói của đám bạn đồng trang lứa sẽ nghiền nát người ta, cô đã từng trải qua rồi. Lần đó... Chỉ là không biết Ngôn Cách có còn nhớ không. Ai đó đã nói, trường học là nơi có chế độ cấp bậc nghiêm ngặt nhất, trong mỗi đứa trẻ đều có một cái thước đo thực tế, ai xinh ai xấu, ai giỏi ai kém, ai khỏe mạnh ai khiếm khuyết... Đôi khi sự xu lợi và nhạy cảm của trẻ nhỏ khiến chúng trở nên thực tế một cách tàn nhẫn.

Ngôn Cách nói ôn hòa: “Chỉ vậy thôi ư? Bởi vì tức giận nên đánh bạn ấy. Vậy tại sao đánh bạn ấy rồi còn muốn bóp cổ bạn ấy?”

Gò má Thích Hồng Đậu nhúc nhích nhưng không trả lời. Ngôn Cách đưa mắt nhìn nó hồi lâu, suy nghĩ gì đó nhưng không hỏi nữa.

Cảnh sát Lâm và Tư Côi không phải đợi lâu, Thích Cần Cần và luật sư nhà họ Thích đã giải thích hành động của Thích Hồng Đậu như sau: Trẻ con đánh nhau là điều không thể đoán trước, mà Quyên Quyên thì bị mưa xối chết, không trực tiếp do Thích Hồng Đậu gây ra; về phần Ngải Tiểu Anh, cũng có đánh nhau, nhưng Thích Hành Viễn đã thừa nhận thích trẻ nhỏ nên giết người. Không có chứng cứ chứng minh chuyện này có liên quan đến Thích Hồng Đậu. Trong lòng mọi người đều rõ nhưng họ không thể nào buộc tội con ma nữ nhỏ này. Ngôn Cách đưa cho Thích Cần Cần tấm danh thiếp của bệnh viện, đề nghị cô ta đưa Hồng Đậu đi tiếp nhận trị liệu phục hồi.

Ra ngoài, Chân Ý lướt xem tin tức trên điện thoại, đi ở sau cùng: “Vừa nãy nghe đoạn đối thoại giữa anh và Hồng Đậu, em thấy hơi buồn. Nó đáng trách nhưng không chỉ mình nó đáng trách. Thôi Phi và Thích Hành Viễn khó thoát khỏi trách nhiệm này. Nói rộng ra còn có những kẻ xa lạ và học sinh lan truyền mấy lời ác ý, mình thậm chí không thể trách cứ họ. Người lớn đều khó có thể tưởng tượng được năng lượng tiêu cực và ác ý do mình truyền đi sẽ tạo thành hiệu ứng bươm bướm cho người khác như thế nào, huống chi là đứa trẻ nhanh miệng vô tâm? Nhưng mọi người ngoài mắng nhiếc chỉ biết chửi rửa.”

Cô nhìn điện thoại di động, lòng thoáng phiền muộn, lúc xuống cầu thang sơ ý, chân bước không vững, đột nhiên mất trọng lực ngã về phía trước. Anh vội vã kéo cô lại. Trái tim cô thoáng ngừng đập rồi tăng tốc, thỉnh thoảng loạn nhịp. Chợt đụng mạnh vào ngực anh, túm lấy theo phản xạ có điều kiện, ôm anh như con gấu nhỏ ôm lấy thân cây, mãi không chịu buông tay, đầu còn cọ lên vai anh.

Ngôn Cách: “...” Dường như trở về những năm tháng vừa chạm vào đã không thể dứt ra. Anh lại không thấy chán ghét. Gió đêm mơn man, mùi hương trên mái tóc cô quấn quanh bên môi anh. Anh không thoải mái lắm, nhẹ nhàng đẩy cô ra, đỡ bả vai để cô đứng thẳng. Chân Ý cười tí mắt, tiếp tục xem điện thoại.

“Có gì hay đâu chứ.” Ngón tay dài của anh giật lấy điện thoại, nhìn lướt qua rồi cất vào túi cô, “Mọi người đều quá tin đôi mắt mà không tin đầu mình.”

“Gì cơ?” Ý kiến này thật mới lạ.

“Ngôn luận trước mắt và chứng cứ thị giác quá trực quan, nên cho rằng trực quan tương đương với toàn diện, không thêm tìm hiểu nguyên do nữa.” Ngôn Cách ngẩng đầu nhìn về phía trước, cơn gió thổi mái tóc lòa xòa trên trán anh, để lộ vầng trán tròn đầy và trắng nõn, “Ví như Đường Thường và Thích Hành Viễn, mọi người cho rằng trực quan nghĩa là chân thực, không buồn nghĩ tới có khả năng là giả. Như Thích Hồng Đậu, mọi người cho rằng trực quan chính là toàn diện, không màng nghĩ tới nguyên nhân chôn giấu dưới vẻ ngoài. Công chúng chỉ biết a dua, sợ bị bỏ lại ngoài luồng, cũng chẳng có dũng khí nghi ngờ, không có trí khôn dò xét. Vì vậy anh nói họ quá tin tưởng đôi mắt mà không tin đầu mình.”

Nội tâm Chân Ý được gột rửa, không kìm được mà hít sâu vào. Ý nghĩ trong đầu cô vốn mông lung mơ hồ, không biết nói từ đâu, còn anh lại mạch lạc, thông thả, làm rõ mọi ý nghĩ của cô, biểu đạt rõ ràng và tường tận. Cảm giác ăn ý này khiến nỗi muộn phiền trong lòng cô vơi đi nhiều, cô hỏi: “Anh cảm thấy Thích Hồng Đậu nên bị phạt thế nào?”

“Đây không phải trách nhiệm của anh.” Ngôn Cách nói thản nhiên, “Trong mắt anh, con bé là bệnh nhân, chỉ thế thôi.”

Cô thật sự bội phục tính cách bình thản và chuyên tâm của anh.

“Nếu hồi bé đứa trẻ không được đối xử tử tế, làm sao em có thể trông cậy nó trưởng thành sẽ đối xử tử tế với xã hội này được?”

“Đúng vậy.” Cô ngược mắt lên, nội tâm anh luôn ôn hòa, nên lời nói ra mới luôn khắc kỷ mà khoan dung. Cô cúi đầu cười khẽ: “Ngôn Cách, anh thật tốt.”

Cơn gió mát buổi đêm thổi xuống từ ngọn cây, lành lạnh. Bóng cây lay động, ánh đèn đường ản hiện theo gió. Ánh sáng kéo thành hai cái bóng nghiêng dài, dịu dàng đặt chồng lên nhau. Anh không đáp lời, nhìn “cô” dưới đất, nghĩ thầm, không phải đứa trẻ nào không được đối xử tử tế cũng u ám và muốn trả thù xã hội. Vì thế cô mới vô cùng đáng quý, vô cùng tốt đẹp. Anh nói tiếp: “Nếu trong nhà có trẻ con mắc bệnh, thì cả nhà xem như vô phương cứu chữa.”

Chân Ý nhớ tới dáng vẻ của anh khi trò chuyện với Thích Hồng Đậu ban nãy, trong lòng trào dâng cảm xúc: “Ngôn Cách, anh nhất định là một người cha tốt.”

Ngôn Cách sững sờ, vẻ mặt kỳ lạ, không đáp lại cô.

Chân Ý xoắn ngón tay, lẩm bẩm: “Ngôn Cách?”

“... Hả?” Anh hơi chần chừ, thoáng cảm thấy cô không nói được lời nào hay ho.

“Thật ra gien em rất tốt. Thật đấy.” Cô ngẩng đầu lên, cười như đóa hoa hướng dương, “Lạc quan sáng sủa, hoạt bát đáng yêu, xinh đẹp quyến rũ, nhiệt tình lương thiện... Nếu em làm mẹ của con anh, anh sẽ rất lời đấy.”

Đúng là anh được lời, nhưng: “Da mặt đura trẻ chắc sẽ khá dày.” Anh nói, “Chân Ý, em nói một hơi nhiều tính từ như vậy, có xấu hổ không hả?”

“Sự thật sẽ luôn luôn đúng.” Cô tinh nghịch nghiêng đầu, dùng lời anh nói lúc uống trà trò chuyện trong căn nhà nhỏ hôm ấy để đáp lại anh. Giờ đây nhớ lại những chuyện xưa kia, hình như hương trà cũng nhẹ nhàng bay đến từ miền ký ức.

Anh không nói gì mà chỉ tiếp tục đi về phía trước. Trong màn đêm, khoe môi anh cong lên cực khẽ. Tới sân biệt thự, Ngôn Cách dừng lại: “Em đi trước đi, anh chờ em.”

“Sao anh biết em định quay lại?”

“Không tại sao cả, anh biết thôi.” Anh nói lời này bằng giọng hờ hững trầm thấp, hàm ý thật huyền diệu.

Đèn đường mờ lung, cơn gió diu diu. Chân Ý khẽ nói: “Chờ em nhé, em sẽ ra ngay thôi.”

Cô quay người đi trở về biệt thự, cánh cửa vẫn chưa đóng. Người giúp việc và Thích Hồng Đậu cũng không có mặt, chỉ còn Thích Cần Cần tựa bên sofa, xé vụn tấm danh thiếp trong tay rồi ném vào thùng rác. Đó là địa chỉ và cách liên lạc của bệnh viện mà Ngôn Cách đưa cho cô ta. Cô ta quay đầu nhìn Chân Ý, khuôn mặt xinh đẹp lãnh đạm không hề gợn sóng.

“Sao lại xé đi? Hồng Đậu cần điều trị.”

“Thích Hành Viễn giao công ty và Hồng Đậu cho tôi chăm nom. Nó cần điều trị hay không do tôi quyết định.” Cô ta gọi bố là “Thích Hành Viễn”, trịnh trọng, kiêu cách và đầy xa lạ.

Chân Ý khựng lại hồi lâu, cuối cùng hỏi: “Thích Cần Cần, cô sắp đặt tất cả mọi chuyện phải không?”

“Sắp đặt gì chứ?” Cô ta ngồi xuống ghế sofa, đôi mắt phượng liếc nhìn cô, kiêu diễm mà lạnh băng.

“Cô không thoát khỏi liên can đến cái chết của Quyên Quyên và Ngải Tiểu Anh đâu.”

“VẬY Ạ?”

Cô hận Thích Hồng Đậu, muốn loại bỏ Tề Diệu, khiến Thích Hành Viễn thân bại danh liệt, đẩy Thôi Phi vào cảnh tù tội.” Nói ra những lời này, sóng lưng Chân Ý lạnh toát, không thể nào tưởng tượng nổi một cô gái trẻ như vậy lại bày trăm phương ngàn kế để gây ra những chuyện này, “Cô rất giỏi, hiểu rõ tính cách của từng người trong nhà, biết thứ gì có thể chọc giận Hồng Đậu, biết Thôi Phi quá để tâm tới thể lực và thể diện, sẽ sai càng thêm sai khiến mọi chuyện ngày một rối ren, chưa kể chị ta lại rất quan tâm tới Hồng Đậu. Thích Hành Viễn cũng vậy, có thể trả giá hết thảy vì Hồng Đậu. Hôm mừng thọ có rất nhiều trẻ con, tại sao Ngải Tiểu Anh phát hiện ra khu rừng nhỏ thú vị lại không gọi bạn tới chơi cùng? Là cô lừa nó tới. Tại sao lựa chọn Ngải Tiểu Anh? Bởi vì nó xinh xắn, tính cách ngoa ngoắt, dễ chọc giận Hồng Đậu, hơn nữa bởi vì thân phận của nó đặc biệt, Thôi Phi sẽ không báo cảnh sát, sợ chuyện bò bịch ngày nào bị phanh phui. Tôi đoán, Thích Hành Viễn về hưu muốn giao phần lớn tài sản cho Hồng Đậu, việc này đã kích thích cô. Có lẽ lúc đầu cô chỉ muốn loại bỏ Thôi Phi, Hồng Đậu và Tề Diệu. Về phần Thích Hành Viễn, cô hơi do dự. Nhưng ông ta đã làm chứng hãm hại Thích Miển, điều này khiến cô hoàn toàn thất vọng thậm chí căm hận ông ta. Lúc ông ta chuẩn bị sẵn sàng gánh tội thay Thích Hồng Đậu nếu mọi chuyện không lập liêm nổi nữa, thì cô ám chỉ rằng động cơ của ông ta chưa đầy đủ, bảo ông ta tạo chứng cứ mình mê trẻ con. Nếu không một doanh nhân cẩn thận khôn khéo như ông ta sao có thể để chứng cứ dung tục là mình mê trẻ con ở ngay máy vi tính làm việc và cá nhân chứ?”

“Cô luôn thích để trí tưởng tượng bay cao bay xa như thế sao?”

“Không. Có người quay được đoạn băng Thích Hồng Đậu đá Quyên Quyên xuống cống ngầm ngay từ đầu, nhưng một tháng sau mới đăng tải, đúng lúc chuyện Thích Hành Viễn mê trẻ con đầy biến thái bị truyền thông tung ra. Nếu đăng tải từ trước, ông ta sẽ không thể gánh tội thay Hồng Đậu được, cô cũng không thể vui dập ông ta. Cô hiểu rõ người nhà mình, lúc đoán được Thôi Phi không ngừng khích bác muốn mượn tay Thích Miển giết Tề Diệu, cô không hề ngăn cản. Bởi vì cô biết em trai cô tâm địa đơn thuần mềm yếu, dù nóng nảy đến đâu cũng không giết người.”

“Trùng hợp thôi.” Thích Cần Cần thản nhiên nói, “A Miển suýt nữa xảy ra chuyện, dù xem như tôi hại mọi người thì cũng không hại nó.”

“Cô sẽ không hại anh ta. Người ngoài chỉ thấy chứng cứ vô cùng xác đáng, với trí thông minh của mình cô cũng nhận ra rằng như vậy chưa đủ để kết tội. Cô bảo anh ta đưa ra lời khai giả, nói dối rằng thứ anh ta tạt là nước. Cô đã chuẩn bị chiếc áo giống hệt cho anh ta, để anh ta thay lúc tháo chạy. Một người tới khách sạn dự buổi họp báo ngăn ngủi mà phải chuẩn bị thêm một chiếc áo, như vậy không kỳ lạ sao? Cứ như anh ta biết trước áo mình sẽ bẩn vậy.”

“Đây là quy tắc và sự cẩn thận trong thương trường, dù đi đâu cũng phải mang theo một bộ dự phòng để tránh gặp phải tình huống đột xuất.”

Chân Ý nói: “Đúng, nhưng người đến từ thương trường là cô, chứ không phải Thích Miễn. Điều cô không ngờ chính là Thích Hành Viễn lại mở to mắt nói dối. Ngồi ở ghế dự thính, nghe ông ta làm chứng chống lại Thích Miễn, tình thân cô dành cho ông ta đã tan biến hoàn toàn.”

Thích Cần Cần im lặng vài giây, ngược mắt nhìn cô, điềm tĩnh nói: “Nói nhiều như vậy, chứng cứ đâu?”

“Không có chứng cứ, vì cô vốn dĩ không tham gia. Mấy câu vô ý, ám chỉ bâng quơ. Người nói vô tâm, người nghe có ý, cứ như vậy cô đã xúi giục họ làm theo.” Chân Ý bội phục, lòng càng lạnh giá, “Thôi Phi và Thích Hành Viễn đã mất tự do, chỉ mình cô có thể chăm sóc Hồng Đâu, thậm chí họ sẽ không nói với cảnh sát rằng cô biết rõ mọi chuyện. Cô tính toán quá kỹ lưỡng rồi.”

Thích Cần Cần vẫn không lung lay, trước lời vạch trần, cô ta không phủ nhận cũng không thừa nhận. Chân Ý hiểu rõ, không thừa nhận vì cô ta quá cẩn thận không để lại chứng cứ, không phủ nhận vì cô ta không thèm nói dối, cũng rất tự tin là cho dù Chân Ý biết sự thật, cũng không thể làm gì cô ta. Một cô gái thông minh đến mức này, Chân Ý không biết mình nên miêu tả cô ta là người mạnh mẽ hay đáng sợ.

“Tại sao cô làm như vậy? Đây là nhà cô mà.”

“Tôi không còn nhà từ lâu rồi.” Khóe môi đỏ sẫm của cô ta khẽ nhếch, toát lên nỗi bi thương cực nhạt. Suốt này giờ lần duy nhất để lộ cảm xúc là khi nhắc tới “nhà”. “Mọi người đều nói, bố mẹ là chỗ dựa của con cái. Bây giờ nhìn lại, quả nhiên là vậy.” Thích Cần Cần cười lạnh như tự giễu, “Có điều, ông ta cũng là bố của A Miễn, thế mà lại đâm một dao sau lưng nó.”

Chân Ý vốn muốn nói gì đó, nhưng thấy nỗi quạnh hiu trong mắt cô ta thì lại nuốt xuống. Ngôn Cách đã trao đổi với cô, tính phản nghịch suốt đời của Thích Miễn rất dễ giải thích – muốn có được sự chú ý của bố. Nếu thời thơ ấu không được yêu thương đầy đủ, dù anh ta lớn đến đâu, dù đến khi tóc trắng bạc phơ, trong lòng vẫn luôn có khoảng trống. Cho đến hiện tại, anh ta vẫn là đứa trẻ chưa lớn, vẫn muốn có được niềm tin và sự chở che của bố mình, nhưng anh ta đã bị bố vứt bỏ hoàn toàn. Thích Cần Cần cũng vậy, dù thành công đến đâu đi nữa, trong lòng mãi mãi mang lỗ hổng không thể nào lấp kín. Khi gió thổi qua, lạnh lẽo thấu thấu.

“Sau khi Thích Hành Viễn làm chứng, tôi đã cầu xin ông ta tha cho Thích Miễn, thế nhưng...” Cô ta mỉm cười, mắt đỏ đến rướm máu, “Ông ta thật quá thương yêu Hồng Đâu, thương đến độ khi nghe người ta nói xấu nó, ông ta cũng không đành bỏ rơi. A Miễn nhà tôi thì sao?”

Chân Ý hiểu, cô ta nói Thích Miễn cũng là nói đến bản thân mình. “Ông ta rất quá quắt. Không bao giờ bỏ lỡ bất kỳ một cuộc họp phụ huynh hay lớp vè nào của Hồng Đâu, nó tới cung thiếu nhi tập múa, ông ta ngồi đợi cả buổi chiều. Nhưng hồi bé tôi bị lao phổi nằm viện một tháng, ông ta bận chuyện đưa sản

phẩm ra thị trường nên không tới thăm dù chỉ một lần. A Miễn ngã cầu thang ở trường, ông ta bảo tài xế tới giải quyết. Càng đừng nhắc đến mỗi khi ông ta bực bội ở ngoài về nhà nổi giận, tranh cãi kịch liệt liền đánh mẹ, đánh tôi, đánh A Miễn. Vậy mà ông ta thương Hồng Đậu đến mức người giúp việc chỉ làm nó không vui thôi, ông ta đã bắt họ quỳ xuống đất xin tha thứ. Thật không công bằng.” Mối cô ta nở nụ cười bi ai, “Tôi lớn thế này rồi, còn tranh giành tình thương của cha cùng con nhóc chín tuổi, có xấu mặt không cơ chứ.”

“Chúng tôi mới là những người chịu khổ cùng ông ta. Mẹ tôi góp tiền để ông ta gây dựng sự nghiệp, cả nhà ăn tiêu tiết kiệm cực khổ cùng ông ta. Mẹ tôi hi sinh cả tuổi thanh xuân, thậm chí hiến dâng cả tính mạng. Nhưng Thôi Phi ngoài ngồi mát ăn bát vàng thì đã làm được gì chứ? Ả bợ đỡ, tham tiền mê của. Trừ Hồng Đậu ra, ngay cả người ở nhà mẹ đẻ cũng hại. Mấy năm nay, Thôi Phi không làm chuyện gì xấu cả, đã cắt đứt với Ngải Trinh từ lâu. Hồi trẻ vụng trộm một hai lần, về sau lại thật lòng yêu thương ba tôi. Có biết tại sao không? Biết Hồng Đậu nhìn thấy họ gây gỗ đánh nhau là đang làm gì không? Họ có ham mê kỳ lạ với ngược đãi và bị ngược đãi. Được lắm, họ là một đôi trời sinh, vì đưa con gái quý báu chuyện gì cũng làm được, có thể thương tổn bất cứ ai. Họ diễn vở kịch này quá xuất sắc. Thôi Phi tự nguyện mang tiếng ngoại tình, Thích Hành Viễn nói mình mê trẻ con. Tôi không quan tâm, nhưng ông ta định giao cho Hồng Đậu sản nghiệp mà mẹ tôi đã hi sinh cả đời để gây dựng. Tuyệt đối không thể nào. Ông ta vô tình nên Hồng Đậu bị báo ứng. Vốn dĩ ông trời chỉ cần Hồng Đậu và Thôi Phi trở thành hung thủ, thế nhưng ông ta lại muốn hại đứa con trai duy nhất của mẹ tôi để đổi lại hạnh phúc của nhà họ. Vậy nên ông ta cũng phải bị báo ứng. Nếu yêu gia đình hiện tại đến vậy thì cứ trở thành kẻ chết thay là được rồi.”

Chân Ý cảm thấy buồn thương: “Thích Cẩn Cẩn, khi người cha hơn năm mươi tuổi của cô vì để có được động cơ giết người đầy đủ mà nghe lời cô mưu tâm đủ thứ đồ chứng tỏ mình mê trẻ con, rốt cuộc trong lòng cô đã hả giận hay vẫn đang đau đến rỉ máu?”

Thích Cẩn Cẩn mỉm cười vô cùng nhã nhặn, rất đối trái ngược với những lời phá hủy nội tâm con người của cô ta. “Đáng đời. Tim ông ta làm từ sắt đá, chỉ có Hồng Đậu mới mở ra được. Hôm đi cầu xin ông ta bỏ qua cho Thích Miễn, tôi khóc còn vật vã hơn đứa trẻ, vậy mà ông ta nói đó không phải là vấn đề của Thôi Phi và Hồng Đậu, là thời điểm không đúng. Hồi trẻ chỉ muốn gây dựng sự nghiệp, không có thời gian nghĩ đến gia đình. Vốn tưởng rằng người nhà không bao giờ chia lìa, dù thương tổn vẫn có thể tha thứ. Nhưng ngày qua tháng lại, sự lo là đã khiến khoảng cách trong tình thân lớn dần. Người nhà trách ông ta lo bận việc, ông ta trách người nhà không chu đáo, càng lúc càng không tìm thấy niềm vui. Hồng Đậu chính là sự khởi đầu mới sau thất bại hôn nhân của ông ta, là cơ hội để ông ta bắt đầu làm một người cha tốt.” Thích Cẩn Cẩn ngược mắt nhìn trần nhà, ánh sáng màu trắng nhói lòng lóe lên trong mắt cô ta: “Xét về ý nghĩa nào đó, chúng tôi chỉ là vật thí nghiệm của ông ta, thất bại liền vứt bỏ.”

Chân Ý: “Chắc không phải là...”

“Ừ. Lúc đến trại tạm giam thăm Thích Miễn, ông ta nói tình thương của cha mẹ là có tư tâm, tôn thương từ gia đình là lỗi của đôi bên, nếu sự trưởng thành của một đứa trẻ gây quá nhiều đau khổ cho ông ta, ông ta cũng sẽ thất vọng. Vết nứt trong tình cảm cha con quá sâu, ông ta thật khó đền bù. Đúng vậy, vết nứt quá sâu, chút ân huệ đã không thể hàn gắn.

Vì vậy ông ta dứt khoát quay lưng, xem như vết nứt kia không tồn tại, xem chúng tôi – những kẻ bên bờ vết nứt là thứ vô hình. Cô biết A Miễn nói thế nào không?” Sắc mặt Thích Cần Cần bình thản, giọng nói lại thoáng run rẩy, “Nó nói... Nếu em làm cha, em sẽ không lấy sự nghiệp làm cái cớ để hi sinh gia đình, em sẽ toàn tâm yêu thương các con, yêu thương mẹ chúng, em sẽ dự mọi cuộc họp phụ huynh của con em, xem từng món thủ công do chúng làm, lúc con ốm em sẽ cho nó uống thuốc, lúc chúng buồn bã em sẽ vỗ về an ủi. Em nhất định sẽ chủ động cho đi, chứ không phải trách cứ đứa trẻ không hiểu chuyện, chẳng thể mang đến niềm vui cho em, bởi vì nó chỉ là một đứa trẻ mà thôi. Hôm ấy, A Miễn khóc sướt mướt, nó van xin Thích Hành Viễn, nó không muốn bị tù chung thân, nhưng Thích Hành Viễn sẽ không cho bất cứ ai phá hủy cơ hội làm cha lần thứ hai mà ông ta phải bỏ bao công sức mới có được.”

Chân Ý quay đi, nước mắt tuôn trào. Tất cả tình cảm trên đời này đều như thế, ai bận lòng người đó sẽ thua cuộc. Nó vốn không phải là một mệnh đề logic, phù hợp với quy luật thì cho ra kết quả; cũng không phải trao đổi ngang giá, thứ bạn bỏ ra có ý nghĩa hay không hoàn toàn phụ thuộc việc người ta có quan tâm hay không.

Thích Cần Cần khẽ nói: “Cô cho rằng tình cha mà ông ta dành cho Hồng Đậu là đơn thuần ư? Không, rất ích kỷ.” Cô ta điềm nhiên đến mức cay độc, “Người ông ta thương không phải Hồng Đậu, mà chính là bản thân ông ta, là ảo ảnh ông ta mang đến cho Hồng Đậu. Suốt đời ông ta luôn tranh đấu mưu tính, mãi mê danh lợi mà bỏ quên tình cảm, đến khi tuổi già mới có thể nghỉ xả hơi. Hồng Đậu là vật cứu tế đến muộn, là tình thân đến muộn của ông ta. Cũng không thể trách ông ta, ông ta nói rất đúng, là tôi và A Miễn sinh không đúng lúc, luôn thù hằn đối chọi với cha mình. Hai bên bỏ quên nhau lại chính là giải thoát cho nhau.” Chân Ý không nhận thấy vẻ châm biếm trong lời nói của cô ta, chỉ có nỗi niềm ghen tị.

“Hồng Đậu còn nhỏ, nếu không được chữa bệnh, cô biết sau này nó sẽ trở thành thế nào không?”

“Tôi biết chứ.” Đôi mắt Thích Cần Cần lóe lên tia nhìn kỳ lạ khó đoán.

Lòng dạ Chân Ý lạnh toát, hơi lạnh quần quanh khắp người. Cô gái trước mặt rất xinh đẹp, nhưng vẻ mặt không một gợn sóng. Khuôn mặt ấy có rất ít biểu cảm, hết như đang mang một chiếc mặt nạ tinh xảo. Chân Ý cảm thấy gió buốt từng cơn, sồn hết gai ốc. Cánh cửa vang tiếng kéo kẹt, cô giật bắn, hoảng sợ quay đầu lại.

“Chị, em xem bảng tài chính quý trước...” Thích Miễn từ cửa bước vào, thoáng thấy Chân Ý thì sững sốt vài giây, nhưng ngay sau đó nở nụ cười tươi tắn, “Chân Ý, sao cô lại ở đây?”

Cô hoàn hồn, sau một đêm Thích Miễn đã thay đổi rất nhiều, mặc bộ vest nghiêm chỉnh, cầm cặp tài liệu, khoanh khắc trước đây vẻ chín chắn và nghiêm túc, lúc này đã thoải mái hơn. Anh ta bắt đầu thay đổi rồi.

“Đã ăn cơm tối chưa?”

Chân Ý chậm chạp gật đầu.

“Sao sắc mặt kém thế?” Thích Miễn cúi người, nghiêng đầu nhìn cô, khuôn mặt điển trai lớn hơn ở cự ly gần.

Chân Ý lảng lạng lùi ra sau một bước: “Không có gì.”

“A Miễn.” Thích Cần Cần gọi anh ta, giọng nói không còn vẻ lạnh lùng mà rất ôn hòa, “Tắm rửa đi rồi ăn khuya, chị nấu cho em bát cháo hải sản.”

“Vâng.” Thích Miễn cười, quay sang nhìn Chân Ý, “Ở lại ăn khuya đi.”

Chân Ý nhoen môi đầy miễn cưỡng, bấy giờ Thích Miễn mới lên tầng. Thấy anh ta hút thuốc, Chân Ý nói: “Tôi đi trước đây.”

Thích Cần Cần đi cùng cô tới cửa, nói như có như không: “Sau chuyện này, A Miễn đã thay da đổi thịt, trở nên tốt hơn. Rất đáng giá.” Sông lung Chân Ý lại rét lạnh, thậm chí Thích Cần Cần còn tính toán được cả chuyện Thích Miễn tìm được đường sống trong cõi chết để rồi thay hình đổi dạng sau cơn tuyệt vọng vì bị vứt bỏ. Cô gái này... Dù Chân Ý vẫn luôn nhanh mồm nhanh miệng, thì ngay giờ phút này cũng không nói nên lời.

Thích Cần Cần đứng ở cạnh cửa: “Chân Ý, tôi tiễn cô tới đây thôi.” Cô ta đứng ở rìa ánh sáng và bóng tối, khuôn mặt xinh đẹp một nửa sáng ngời, một nửa tối tăm. Cô ta khẽ cười, Chân Ý biết cô ta bấy lâu, đây là lần duy nhất cô ta cười thật lòng, rất nhạt nhòa: “Chân Ý, sau này tôi và người nhà mình sẽ rất hạnh phúc, còn những người từng tổn thương tôi sẽ gánh chịu nỗi thống khổ kéo dài suốt đời suốt kiếp.” Cô ta lui ra sau một bước, khẽ cười đóng cửa lại.

Tiếng “rầm” nện vào lòng Chân Ý, người cô bỗng nhiên run rẩy. Cô ta không phạm pháp, cũng không phạm tội, nhưng lại đẩy mọi người vào vực thẳm. Dù Chân Ý đã chứng kiến bao nhiêu tội phạm IQ cao cũng chưa từng gặp người như cô ta. Không làm chuyện gì cả nhưng lại khiến nhà họ Thích long trời lở đất, kẻ thù nhận kết cục vô cùng thảm hại, em trai sửa sai làm lại cuộc đời. Không biết tại sao, cô không hề ghét Thích Cần Cần: Một đứa con gái thương xót mẹ mình, một đứa con gái mong mỗi tình thương của cha, một người chị ghen tị với đứa em gái cùng cha khác mẹ, một người chị ra sức bảo vệ em trai. Chị gái vốn là vậy, nhẫn nhịn, bao dung, trưởng thành rất sớm, lặng lẽ gánh vác hết thảy, dành trọn ánh mặt trời rực rỡ cho các em mình. Hình như cô cũng có một người chị như thế.

“Ông Tô, xin ông đẩy, ông thay đồ đi có được không?” Chân Ý mặc đồng phục y tá tình nguyện, ôm bộ quần áo sạch sẽ đuổi theo một ông lão lôi thôi. Hôm nay nhiệm vụ của cô là thay quần áo sạch cho hai mươi cụ già ở Khu I Viện điều dưỡng, nhưng người đầu tiên đã làm cô mất hơn nửa tiếng.

Ngôn Cách vừa đi vừa xem bệnh án, vòng qua hành lang, bất giác ngẩng đầu lên, trông thấy cô y tá nhỏ Chân Ý gần như sụp đổ, eo cong như cái cây non bị xoay vắn bởi cơn cuồng phong, đuổi theo một ông lão bần thiu khóc lóc van xin: “Ông ơi... con xin ông đẩy, thay quần áo đi mà, người ông bốc mùi cả rồi!”

Ông cụ hùng hực tiến về phía trước: “Ai nói thế, tôi là ngô nướng thơm ngào ngạt!”

Chân Ý thiếu điều cuộn người lại co quắp dưới đất: “Ông à, cầu xin ông đẩy, ông thay đồ đi, con múa cho ông xem nhé?”

“Không. Chim cánh cụt múa xấu òm!” Ông cụ dẩu môi, đôi chân ngắn già nua cứ thế chạy thình thịch.

Trong mắt ông, cô thế mà lại là chim cánh cụt ư? Chim cánh cụt không có màu sắc gì đây ư? Chân Ý lắc đầu ngửa mặt lên trời nguýt dài, giữa chừng thì nhìn thấy Ngôn Cách mặc bộ đồ trắng tinh, thân hình cao lớn, nghiêng người đứng trên hành lang, trong tay còn cầm cặp bệnh án, vẻ mặt khó hiểu. Sao cô toàn để anh thấy mấy chuyện mất mặt thế nhỉ? Chân Ý vội vàng điều chỉnh nét mặt làm trò của mình, dịu dàng khom lưng: “Chào buổi sáng, bác sĩ Ngôn.”

Tiểu Kha đi theo sau Ngôn Cách, cảm thán trong lòng: Sư mẫu đáng yêu quá.

Ngôn Cách hỏi: “Không chịu thay đồ à?”

“Ừ.”

Chân Ý vội vàng gật đầu, nhìn chằm chằm Ngôn Cách với vẻ van nài, phát âm bằng khẩu hình: Giúp chút đi.

Ngôn Cách xoay người đi đến trước mặt ông cụ kia, ôn hòa nói: “Sao ông không phối hợp với y tá vậy? Công việc của cô ấy cũng rất vất vả.”

Chân Ý sừng sốt, có phần ngượng ngùng. Ông cụ chu miệng, chấp tay ra sau lưng: “Tôi không muốn thay đồ. Hừ!”

Ngôn Cách nói: “Nhưng thay đồ mới sẽ được các bà ái mộ.”

Đôi mắt của ông cụ lập tức bừng sáng: “Thật à?”

Chân Ý: “...”

Ngôn Cách đi ngang qua, gõ nhẹ bệnh án lên vai cô, giọng nói lạnh lạnh: “Nhớ múa cho anh xem.”

“...” Chân Ý lão đảo trong gió, cô không nghe nhầm đấy chứ?

Tiểu Kha theo sau, chợt nhớ tới khi này làm việc, Ngôn Cách có nói: “Cậu lại đây đo hàm lượng hoóc môn chỗ này... Đúng rồi, một người đàn ông gọi một cô gái là “tiểu sư muội” trong trường hợp nào vậy?”

Tiểu Kha không hiểu.

Đến chiều, Chân Ý mới thay xong quần áo cho tất cả các cụ, ôm quần áo bản tới phòng giặt, cuối cùng cũng đã hoàn thành nhiệm vụ. Trên đường đến phòng thay đồ, cô đi ngang qua một căn phòng kính, bên trong có một người mặc đồ trắng đang ngồi. Cô nhớ rằng gã tên Lê Hữu. Nhớ lại lần gặp mặt trước đó, bước chân cô đột nhiên chậm lại. Vừa ngẩng đầu lên, trái tim cô bỗng giật thót. Không biết gã đã quay lại từ lúc nào, nhìn cô chăm chú, mày rậm mắt sáng, ánh mắt thẳng băng mà sâu thẳm, hết như một cái giếng. Chân Ý bất giác cảm thấy người đàn ông này rất nguy hiểm, nhưng không sao giải thích được, có lẽ bẩm sinh gã đã có sức cuốn hút chí mạng như thế. Lần này cô vẫn không tránh được, ma xui quỷ khiến tiến đến gần gã.

Cô đứng lại ngoài cánh cửa kính và song sắt, tuy dè dặt nhưng lại tò mò nhìn gã. Nhìn nhau vài giây, gã nở nụ cười ấm áp: “Cô gái, cô có cô đơn không?” Qua lớp kính, âm thanh không chân thật đến kỳ lạ.

Chân Ý suy nghĩ một lát rồi lắc đầu.

“Nói dối.” Gã khoan dung trách cứ, “Lúc cô lẻ loi không chôn nương tựa, không có ai ở bên cạnh và cũng không ai có thể cho cô gửi gắm niềm tin.”

Chân Ý không trả lời, Lê Hữu giơ tay lên, đưa về phía cô: “Hãy tin tôi, hãy để tôi lắng nghe nỗi phiền muộn trong cô.” Gã đặt tay lên tấm kính, mười ngón tay thon dài, lòng bàn tay trắng nhách.

Chân Ý cau mày, khẽ nói: “Ý anh nói là lắng nghe tinh thần à?”

“Thông minh.” Nụ cười của gã tươi hơn.

“Tôi không cần.” Chân Ý nói, “Tôi không tin thứ này.”

Lê Hữu không để tâm, bĩu môi nói: “Cô giải thích thế nào về chuyện tôi biết mọi việc trong ký ức của cô, nhất là những thứ khiến cô tổn thương đó?”

Sắc mặt Chân Ý hơi cứng lại, cố chấp lắc đầu: “Tôi không bị tổn thương.”

“Nhưng tôi thấy ký ức của cô rất đau khổ.” Ngón tay gã chậm rãi nắm chặt trên tấm kính, như thể nắm lấy khuôn mặt trắng ngần của cô, “Nói yêu em đi, lừa em cũng được. Nhưng anh ta thậm chí còn không muốn lừa cô.”

“Sao anh biết những chuyện này?”

“Ngôn Cách nói cho tôi biết.”

“Không thể nào.” Cô nổi giận.

“Trong một khoảnh khắc, cô thật sự đã nghi ngờ anh ta, giận anh ta nói chuyện này cho người khác biết để bêu rếu cô.”

“Không có!”

“Chân Ý, tôi biết cô đang nghĩ gì trong đầu.”

Sao gã lại biết tên cô? Chân Ý lùi lại một bước, bắt đầu cảnh giác.

Lệ Hữu cười dịu dàng, cùng với khuôn mặt tuyệt đẹp của gã, thoát nhìn vô hại với đời như vậy, nhưng mỗi lời gã nói ra lại khiến người ta tò mò: “Nói chuyện khác đi, trò chuyện với tôi một chút nhé, tôi buồn lắm.”

“Nói gì?”

“Tôi cho rằng thể xác là vật dẫn của tinh thần, mà tinh thần độc lập với suy nghĩ, cô có đồng ý với quan điểm của tôi không?”

Chân Ý gật đầu.

“Cô biết nguyên lý cộng hưởng trong vật lý không?”

Chân Ý biết, hồi trung học Ngôn Cách đã nói cho cô biết: “Hai vật thể có cùng tần số dao động, khi một vật thể dao động sẽ khiến vật thể kia dao động theo. Tương tự, đối với một vật chất có thể biến đổi tần số dao động, khi tần số của nó tiến gần tần số dao động của một vật chất khác, sẽ tạo nên cộng hưởng.”

Lệ Hữu mỉm cười: “Sóng điện từ duy của con người là vật chất như vậy đấy, khi tần số giống nhau có thể cộng hưởng. Như con người có thể tìm được cộng hưởng từ những tác phẩm âm nhạc, sách vở, phim ảnh... Tác phẩm có thể tạo nên cộng hưởng sẽ khác nhau ở mỗi cá thể. Nói vậy không khó hiểu chứ?”

“Không khó.” Ngược lại, cô hoàn toàn bị lý luận kỳ lạ của gã hấp dẫn.

“Nếu tôi nói, tác phẩm tôi tạo ra có thể sinh cộng hưởng với cô, thật ra là bởi vì suy nghĩ của chúng ta có tần số tương đồng ở một điểm nào đó.”

Chân Ý: “Nhưng thứ đó có liên quan gì đến việc anh biết ký ức của tôi?”

“Tôi nói rồi, tần số sóng điện của tư duy con người thay đổi không ngừng, nên bình thường thứ có thể cộng hưởng giữa con người và con người chỉ là một điểm, nhiều nhất là một đường thẳng, rất hiếm khi xuất hiện một mặt phẳng. Nhưng...” Lệ Hữu nhìn thẳng vào cô, gã biết cô đang hết sức chăm chú lắng nghe, “Khi tần số tư duy của hai người đồng bộ mọi lúc thì chúng có thể luôn luôn cộng hưởng. Kiểu cộng hưởng này là lập thể, bốn chiều. Ngoài tình cảm, âm thanh, còn có hình ảnh. Ví dụ như khi trông thấy một người xa lạ, cô sẽ cảm thấy hình như đã từng quen biết, dường như có thể nhìn thấy quá khứ và cuộc sống của anh ta. Rất nhiều người có trải nghiệm này. Nó được quyết định bởi độ tương đồng của tần số.”

Cô hoàn toàn kinh ngạc.

“Chân Ý, tôi hiểu tâm trạng của cô hơn bất kỳ ai khác.” Ánh mặt trời chiếu vào đáy mắt gã, như mặt hồ mê hoặc tĩnh lặng, bất giác cô không thể rời mắt đi.

“Đưa tay qua đây.” Giọng gã êm dịu như thổi miên, ngón tay thon dài tuyệt đẹp đặt lên tấm kính, “Lại đây, cảm nhận một chút, chẳng lẽ cô không muốn thử một lần?”

“Thử cái gì?”

“Thử nhìn vào quá khứ của tôi.”

Chạm tay cách tấm kính là có thể nhìn thấy thứ gã nói sao? Ngón tay Chân Ý chuyển động, hơi sợ hãi, lúc này có người gọi cô: “Y tá Chân.”

Quay đầu lại, là y tá Tiểu Lan chịu trách nhiệm quản lý nhân viên tình nguyện.

“Tôi đi trước đây.”

Chân Ý bỏ chạy trời chết, chạy được mấy bước lại quay đầu nhìn, Lê Hữu đứng trong căn phòng kính, ánh mặt trời bao phủ bộ đồ trắng của gã, toát lên vẻ hư ảo. Gã nhắm mắt lại rồi mở mắt ra, chậm rãi nói: “Nhảy xuống đi.”

Chân Ý đi tới, y tá Tiểu Lan hỏi: “Cô không nói chuyện với anh ta đây chứ?”

“Không.”

Trong viện quy định không được nói chuyện với gã, nguyên nhân rất tào lao: Gã là phần tử tà giáo. Chân Ý không hỏi nhiều, nói cho cùng ở những nơi chú trọng quy chế thì người tò mò đều không được chào đón. Chỉ bằng đi hỏi Ngôn Cách. Cô thay đồng phục y tá tình nguyện, đến viện nghiên cứu.

Chân Ý thò đầu nhìn vào phòng làm việc, Ngôn Cách đứng trước bàn thí nghiệm, quay lưng về phía cô, cúi đầu làm gì đó. Vẫn chiếc áo blouse trắng, vẫn đẹp như vậy, dáng người cao gầy, cô nhìn biết bao lần cũng không thấy chán. Thật muốn có thể nhảy phắt lên ôm lấy cổ anh không buông tay như hồi niên thiếu.

Cô gõ cửa “cộc cộc”. Anh không đáp lại. Cô vốn hiểu rõ thói quen của anh, nhẹ bước đi vào.

“Tại sao mọi người lại bảo người tên Lê Hữu kia thuộc tà giáo?”

Ngôn Cách ngẩng đầu lên: “Em đã nói chuyện với anh ta.” Giọng khẳng định.

Chân Ý thấy anh nghiêm túc thì vội nói: “Không. Chỉ là người trong bệnh viện luôn nói không nên đến gần anh ta, nhưng lần trước anh có trò chuyện với anh ta nên em thấy hơi tò mò.”

Ngôn Cách cúi đầu, không trả lời câu hỏi của cô. Chân Ý không bỏ cuộc, chạy tới đối diện anh, nhảy phốc ngồi lên bàn: “Sao anh ta lại bị giam trong bệnh viện thế?”

“Biết bác sĩ khoa tâm thần điều trị bệnh nhân mắc chứng hoang tưởng và phân liệt thế nào không?” Ngôn Cách nói, “Thuốc men, vật lý, tự nhiên, thôi

miên, liệu pháp tâm lý. Nhưng trên thế giới này, có một bộ phận bác sĩ làm điều ngược lại.”

“Ngược lại ý là...”

“Họ sử dụng thuốc men và các liệu pháp để làm cho người khỏe mạnh hoặc người bệnh nhẹ mắc bệnh.”

“Họ làm được sao?”

“Tại sao không thể? Y học càng phát triển, chúng ta càng nghiên cứu thấu đáo bệnh lý và cách điều trị chứng bệnh nào đó thì lực tác động và sự hủy hoại theo hướng ngược lại càng có khả năng nảy sinh.”

“Thật là nguy hiểm. Nhưng chắc hẳn anh ta không thể tự mình hoàn thành việc này phải không?”

“Ừ. Anh ta là thành viên của Hiệp hội điều trị bệnh hoạt động bí mật xuyên quốc gia, cảnh sát chỉ bắt được mỗi anh ta.”

Nghe có vẻ rất cơ mật, Chân Ý không nhiều lời, quay lại nhỏ giọng nói: “Nghe Tư Côi nói, Thích Hành Viễn và Thôi Phi sẽ bị tù chung thân.”

“Ừ.”

“Ngôn Cách?”

“Hả?”

“Thích Hồng Đậu lớn lên sẽ trở thành thế nào?”

“Tội phạm giết người liên hoàn tàn nhẫn.”

“Trong trường hợp không điều trị à?”

Ngôn Cách ngược mắt lên khỏi cuốn sổ ghi chép: “Nói thật, dù được điều trị cũng rất khó duy trì đến cùng, phải có người khuyên bảo mọi lúc. Nếu lơ là một chút, họ cũng rất dễ bị kích động.”

Chân Ý: “Em vốn tưởng không thể chữa khỏi bệnh tâm thần, sau khi đến đây phát hiện thật ra có thể hồi phục; nhưng sau chuyện Thích Hồng Đậu, em lại nhận thấy còn cần phải phân chia chủng loại. Có loại có thể chữa khỏi, có vài loại chỉ có thể khống chế và xoa dịu, không có khả năng trị tận gốc phải không?”

Ngón tay Ngôn Cách dừng lại, ánh mắt chậm rãi nhìn xuống, không tỏ thái độ: “Ừ, đúng là hiện giờ có vài loại bệnh không thể trị tận gốc. Có thể gọi chúng là ung thư trong tâm thần.”

“Thật đáng thương.” Chân Ý than thở.

Ngôn Cách hơi mím môi: “Hơi đáng thương.”

“Em nói bác sĩ thật đáng thương.”

Ngôn Cách sừng sốt.

Chân Ý giải thích: “Những người bị ung thư thể xác ít ra còn có ý thức đấu tranh tự cứu bản thân. Nhưng người bị ung thư tâm thần chỉ có thể dựa dẫm vào sức lực của một mình bác sĩ, muốn không tái phát cần có bác sĩ trông nom cả đời, từng li từng tí. Lơi lỏng một chút là bệnh nhân sẽ tái phát, bao nhiêu công sức của anh ta sẽ đổ sông đổ biển cả. Anh nói xem, có phải bác sĩ rất đáng thương không?”

Ngôn Cách lặng thinh.

“Ngôn Cách, có bác sĩ nào vừa kiên nhẫn lại rộng lượng đến thế không?”

Đôi mắt anh trở nên ôn hòa: “Phải xem bệnh nhân là ai đã.”

“Hả?” Chân Ý không hiểu. Đang định hỏi thì chuông điện thoại vang lên, cô bắt máy, là cuộc gọi của Tư Côi: Thôi Phi nhảy lầu tự tử ở trại tạm giam.

Khi Chân Ý và Ngôn Cách chạy tới bệnh viện, hộ lý đang đẩy cang, dưới tấm vải trắng là hình người, bác gái gục bên trên khóc lóc thống thiết: “Con tôi, con tôi!”

Thích Cần Cần lạnh lùng nắm tay Hồng Đậu đứng một bên; Hồng Đậu không khóc cũng không làm loạn, đờ đẫn nhìn chăm chăm vào tấm vải trắng, không nói một lời. Chân Ý ngơ ngẩn đứng ở hành lang, đầu óc trống rỗng. Chị họ Thôi Phi chết rồi ư? Đúng, hai chị em họ càng lúc càng xa nhau, không thân thiết như thời thơ ấu nữa. Đúng, khoảng thời gian này hai người căm hận lẫn nhau, Thôi Phi chỉ mong cô mất mạng, cô cũng kiên quyết đẩy Thôi Phi vào cảnh tù tội, nhưng... Bây giờ chị họ chết thật rồi. Nhảy lầu ư? Tự sát ư? Là cô ép chị họ phải chết sao?

Mũi Chân Ý cay xè, mắt rát buốt, trái tim đau xót vô cùng. Mắt cô nhòe dần, cô gượng đứng vững, bước từng bước đi tới trước tấm vải trắng, nhẹ nhàng vén lên. Khuôn mặt đầm máu không còn sức sống của Thôi Phi chói lòa lấp lánh trong màn nước mắt của cô. Chị họ mất thật rồi. “Chị...” Chân Ý nghẹn ngào, lay bả vai chị ta, “Chị...”

“Cút ngay!” Bác gái tát mạnh vào mặt cô, “Đều do mày làm hại!”

Mắt Chân Ý tối sầm, đầu óc nổ tung, tai đau như bị xé rách. Cô đứng không vững, lao đảo suýt ngã nhào nhưng được Ngôn Cách đỡ lấy. Bác gái tức giận cùng cực mà sinh nổi buồn thương, còn muốn đánh cô nữa. Ngôn Cách siết cô vào lòng, nghiêng người ngăn trở, cô lập tức bị cào xước một vết. Thích Miển tiến lên kéo bác gái ra. Bà bác giàn giụa nước mắt, gào thét: “Đồ vô ơn! Đồ lấy oán báo ân, hồi đầu nên để mày lại trại trẻ mồ côi cho tự sinh tự diệt, cho mày chết luôn đi! Tao bị mù mới nuôi mày lớn thế này...”

Chân Ý tựa vào lồng ngực Ngôn Cách không nhúc nhích, không có bất kỳ phản ứng nào, đau lòng đến mức không còn tri giác, đôi tai được bàn tay ấm áp

của anh che lại. Cô bỗng muốn khóc. Ngôn Cách cúi đầu, thấy tóc cô rối bù, má đỏ rần, mắt ngấn lệ, vẻ mặt thần thờ, tâm tư anh chột dậy sóng. Mặc dù lý luận với một phụ nữ bốn mươi, năm mươi tuổi thật sự không ổn, nhưng... “Thưa bà...” Anh bình thản lên tiếng, giọng nói kiềm chế đến mức lễ phép, nhưng sự sắc bén thoáng hiện khiến người ta hoảng hốt, “Khi con gái bà vì lợi ích riêng mà định vu oan hãm hại người cha mắc chứng Alzheimer đã từng nuôi nấng bà, bà có nghĩ đến ân tình của cha bà không?”

Một câu nói khiến bác gái sững sờ. Lễ nào đây là báo ứng? Ngôn Cách tuy vẻ mặt không tốt lắm, nhưng vẫn khắc kỷ gật đầu chào bà ta rồi dẫn Chân Ý đi.

Đến cầu thang, anh mới buông cô ra. Cô vẫn ngây dại, vẻ mặt mông lung, vết đỏ trên mặt như lan ra, đỏ tới mang tai. Hồi lâu sau, cô ngược mắt nhìn anh, anh mím môi rất khế, đôi mắt sụp xuống, sâu thẳm và tối tăm như đang thầm chịu đựng điều gì đó. Anh nổi giận rồi.

“Em không sao đâu.” Cô nói.

Vẻ mặt anh trông vẫn thật khó coi, tay anh bắt giắc giờ lên, muốn chạm vào mặt cô nhưng sợ cô đau, cuối cùng dừng giữa không trung. “Chân Ý, đừng cả nghĩ. Mỗi người đều có chí hướng và lựa chọn của riêng mình. Chị ta lựa chọn sống hay chết không liên quan gì tới em.”

Trái tim Chân Ý bỗng thất lại, đau đớn một lúc lâu rồi lại chột thấy âm áp. “Em biết rồi.” Cô giọng cười, “Hơn nữa, em cảm thấy chị họ sẽ không tự sát đâu.”

Ánh mặt trời lúc ba giờ chiều đã không còn gay gắt, Chân Ý đứng ở dưới cây ngô đồng ven đường chờ Ngôn Cách. Mặc dù cái chết của Thôi Phi không hợp tình hợp lý, nhưng vì không có điểm đáng ngờ nên cảnh sát kết luận đây là án tự sát. Tâm trạng của Chân Ý không tốt cho lắm, trong thời gian đợi phiên tòa xét xử cô nhân tiện tìm việc làm. Một quý ông đam mê triết học (bị tâm thần) từng nói: “Nếu bạn cố chấp ghét việc nào đó, hãy tìm hiểu nó và trở thành một phần của nó.” Vì thế Chân Ý nộp đơn làm trợ lý biên đạo cho đài truyền hình thành phố K, không ngờ vừa ứng tuyển đã được chọn, không lâu nữa sẽ gia nhập hàng ngũ phóng viên mà cô từng ghét nhất. Hôm nay là ngày cô nhận được đề nghị công việc. Chột nhớ lâu lắm rồi không vận động, muốn đi đánh bóng chày, thế là cô nói xe hồng để nhờ Ngôn Cách đưa đi. Ai đó chỉ nghe giọng đã biết cô nói dối nhưng vẫn đồng ý.

Đương lúc chờ đợi, điện thoại di động bỗng đổ chuông. Là An Dao, nói muốn gặp cô. Gần đây cô ấy phải tham gia mấy ca phẫu thuật, chỉ có thời gian mỗi chiều nay. Nhưng Chân Ý đã có hẹn, đành hẹn lại tuần sau. 3 giờ kém 3 phút, Chân Ý cúi người sát cái gương nhỏ trên chiếc xe ven đường sửa lại tóc tai. Không làm luật sư nữa, cô như trẻ lại sau một đêm. Không trang điểm, không ăn mặc kiêu cách, áo phong quần short, mũ lưỡi trai, buộc tóc đuôi ngựa, đơn giản thoải mái như sinh viên.

Đang mãi mê soi gương, cô nghe thấy một tiếng còi vang lên. Ngôn Cách tới rồi! Cô vui mừng đứng thẳng người, quay đầu lại. Không phải. Cửa sổ xe hạ xuống, nụ cười của Doãn Đặc tươi rói: “Đi đâu thẳng chúc vậy?”

“Làm phóng viên.” Chân Ý cười lôi kéo làm quen, “Sau này đàn anh có tiếp nhận phỏng vấn nhớ liên lạc với em trước nhé. Số điện thoại không đổi.”

“Nghề phóng viên này của em dễ làm quá, không cần tạo mối quan hệ tốt với anh luôn.”

“Quan hệ của chúng ta còn chưa tốt à?” Chân Ý vô cùng niềm nở, cười tươi như hoa. Gương mặt búp bê vốn không cần trang điểm, chỉ cần cô ăn vận đơn giản là cứ như trở về thời học sinh, không khác hồi trung học là bao.

Nụ cười của Doãn Đặc nguôi dần, giọng nói nghiêm túc: “Chân Ý, anh rất khâm phục việc em làm.”

“Làm phóng viên có gì hay để khâm phục chứ?”

“Chuyện tự thú.”

“Lại càng không nên, sửa sai mà.”

“Không, nếu là anh, anh sợ rằng mình sẽ lưu luyến tất cả những gì đang có. Vì thế anh khâm phục em.”

Chân Ý được khen mà ngượng ngùng. Doãn Đặc vừa định tạm biệt, trong gương chiếu hậu xuất hiện một chiếc xe màu trắng chậm rãi tiến tới gần, anh vẫy tay với Chân Ý. “Đây là số điện thoại và email của văn phòng anh.”

Anh lấy danh thiếp từ học đựng đồ lật vật, Chân Ý cúi người, thò vào cửa sổ nhận lấy.

Ngôn Cách dừng xe. Trong tầm mắt, Chân Ý cúi người, cánh tay đặt lên cửa sổ xe của Doãn Đặc, nụ cười rạng rỡ. Cô ăn mặc thoải mái, vòng eo thon nhỏ, hai chân để hở thẳng tắp mà thon dài. Anh chớp mắt nhìn xuống.

Doãn Đặc mỉm cười: “Anh đi đây. Cần giúp đỡ nhớ tìm anh.”

Chân Ý vẫy tay tạm biệt, bỏ danh thiếp vào túi quần sau, quay lưng lại liền thấy một chiếc xe màu trắng đỗ cách đó vài mét, cách tấm cửa sổ kính nên cô không thấy rõ vẻ mặt anh lắm, chỉ cảm thấy bên trong lảng lảng yên ắng. Vừa rồi lẽ ra cô nên nghĩ người có tính cách như anh thì nào biết bám còi chứ? Khiến nụ cười mà cô chuẩn bị lại khi không tặng cho Doãn Đặc.

Chân Ý đi tới xe anh, gõ cửa sổ. Tấm cửa kính hạ xuống, vẻ mặt anh vẫn bình thường. Cô bất mãn: “Tới bao lâu rồi? Con người anh thật là, không chịu lên tiếng, có miệng để làm gì chứ?”

Anh lặng thinh ngồi thẳng tắp, ánh mặt trời xuyên qua lớp kính, chiếu lên chiếc mũi với độ cong hoàn mỹ của anh.

Cô cúi người, nằm ngoài trước cửa sổ đùa giỡn: “Có miệng là để hôn à?”

Anh liếc mắt, thấy cô nghiêng đầu cười tinh nghịch, tóc đuôi ngựa lả lướt trên bờ vai mảnh khảnh, có vài lọn tóc nhảy nhót dưới ánh mặt trời, sáng lấp lánh. Cô khẽ cắn đôi môi thoa son nước màu thạch hoa quả, trông mềm mại mọng nước. Cô giỏi nhất trong việc tán tỉnh.

Ánh mắt Ngôn Cách dừng trên mặt cô, bàn tay lại lảng lảng kéo mở cửa rồi đẩy nhẹ. Chân Ý lùi lại, đầu đập phải sườn xe. “Đau chết mất.” Cô ôm đầu, kêu la vẻ cuồng điên.

“À, xin lỗi.” Anh khách sáo đẩy cửa xuống xe, đứng thẳng người nhìn cô từ trên xuống, vẻ mặt bất ổn, bầu không khí xung quanh cũng thấp thoáng vẻ bất thường.

Chân Ý lùi ra sau một bước, cười he he, “Lừa anh thôi, không đau đâu.”

“Anh cũng nghĩ như vậy.” Anh nhếch khóe môi, sai chân đi tới bên kia, mở cửa ghế lái phụ, “Lên xe đi.”

“Ừ.” Chân Ý nhanh nhẩu vòng qua anh leo lên xe.

Suốt chặng đường, cô cứ ngỡ ngỡ, tự dưng sao lại thấy hôm nay anh hơi kiêu ngạo nhỉ? Vẻ mặt anh trầm lắng, bất chợt lên tiếng hỏi: “Sao lại gặp công tố viên Doãn?”

“Anh ấy đi ngang qua.” Chân Ý không cảm thấy khác thường, “Phóng viên là ngành nghề cần giao thiệp, một thời gian nữa phải phỏng vấn một mình, cũng có thể tận dụng mạng lưới quen biết trước kia.”

Sự chú ý của anh dừng lại ở hai chữ “một mình”: “Phỏng vấn công tố viên Doãn một mình?”

“Ừm. Anh Doãn tốt lắm, sẵn lòng giúp đỡ em.” Chân Ý chóng cảm, “Mấy người có qua lại với Dương Tư đều không đáng tin, nếu có người như đàn anh thì tốt quá.” Cô càng nói càng hăng hái, “Điền trai giàu có, tuổi trẻ tài cao, làm việc nguyên tắc, gặp khó khăn không chùn bước, ngoài đời lại hài hước thú vị, dịu dàng chu đáo. Khó ai có thể kháng cự người đàn ông như vậy.”

Ngôn Cách mím môi, đôi đồng tử hơi tối đi, ngón tay dài nắm chặt vô-lăng, lặng lẽ hít sâu, nhưng không hiểu vì sao vẫn thấy hơi khó thở. Anh không hiểu mấy ưu điểm cô vừa liệt kê nên đương nhiên sẽ không phản bác. Nhưng, “Đàn anh.” Ngữ điệu của anh trầm lắng, thoáng toát lên vẻ mạnh bạo, “Anh cũng hơn em một lớp, sao cứ gọi Ngôn Cách Ngôn Cách suốt ngày, không biết lớn nhỏ.”

Chân Ý lầy lăm lầy, hôm nay anh sao thế? Nghĩ lại, từ hồi đầu cô đã không gọi anh là đàn anh... “Không phải gọi quen từ lúc đầu rồi sao? Anh để bụng à?” Nghĩ lại tính cách vừa bảo thủ lại kỳ quặc của anh, không chừng thật sự đã để bụng cách xưng hô.

“Không để bụng.” Anh nói thật lòng, vài giây sau chuyển giọng khách quan trình bày sự thật, “Tiểu Kha nói, trong tiểu thuyết võ hiệp, chẳng ai đến với tiểu sư muội của mình cả.” Nói xong, tâm trạng bỗng dung thoải mái.

Chân Ý ngẫm nghĩ trong chốc lát, kinh ngạc mở to mắt: “Ngôn Cách, không phải anh đang ghen đấy chứ?”

Ai đó bỗng cứng mặt: “Không có.”

“Ghen mà ghen mà, anh có ghen mà.” Chân Ý vui sướng như trúng giải độc đắc, cười ha ha. Cô kẻ sát tai anh, nhõng nhẽo lại dụ êm: “Đừng ghen mà, chẳng lẽ anh không biết em chỉ thích mình anh.”

Anh im lặng một lát, khẽ nói: “Anh biết.”

Chân Ý lại sửng sốt, không biết tại sao, người mặt dày như cô lại đỏ mặt vì những lời này.

Xuống xe, Chân Ý hỏi: “Anh chỉ xem thôi à, có muốn em dạy anh đánh bóng chày không?”

Anh lắc đầu.

“Không có hứng thú à? Những môn khác cũng được mà.”

Tennis, bóng bàn, bóng rổ, bóng chuyền, cô thành thạo tất. Hồi đi học, giờ nghỉ giữa tiết và tiết thể dục là thiên đường của cô. Anh còn nhớ rõ dáng vẻ tràn trề sức sống của cô khi chạy nhảy trên sân thể dục.

“Ngôn Cách, anh phải vận động nhiều vào.” Chân Ý đã bắt đầu vặn eo khởi động, “Anh thế này, cẩn thận về già bị lú lẫn đấy.”

“Em thế này, cẩn thận về già bị tăng động đấy.” Anh nói.

“Ồ?” Chân Ý bật cười ha ha, “Ngôn Cách, anh đáng yêu quá.” Cô ôm bụng cười, không thẳng người dậy nổi.

Anh nhìn cô như cỏ non đong đưa trong gió, không hiểu lắm, cũng không thấy buồn cười chút nào, nhưng điều này lại không hề cản trở anh thích nhìn cô cười ngất ngư.

An Dao tan làm đi tới bãi đỗ xe. Buổi chiều rảnh rỗi nhưng không hẹn được Chân Ý, cô định trở về bầu bạn với Ngôn Hủ. Nếu lái xe nhanh một chút, còn có thể tận tay làm bữa tối cho anh. Ấn chìa khóa, chiếc Ferrari màu trắng sáng đèn, đây là quà đính hôn nhà họ Ngôn tặng cô. Đối với cô, chiếc xe này quá huênh hoang. Cô vẫn thích chiếc Honda nhỏ của cô hơn. Nhưng mẹ Ngôn Hủ nói xe không chạy sẽ bị hỏng, vậy nên thi thoảng cô mới chạy một lần. Chiếc xe đã dậy lên bao lời đồn đại nhảm nhí trong bệnh viện, may mà cô không buồn quan tâm. Vừa mở cửa xe, có người gọi cô lại từ sau lưng: “An Dao.” Thì ra là người bạn trung học, không biết sao lại gặp ở đây. Những năm này kể cô ra sức trốn tránh nhất chính là những người bạn thời trung học.

“Là cô à.” An Dao nhoèn môi, ôn hòa mà lãnh đạm, không có ý ôn chuyện.

“Ừ.” Cô bạn cũng không nhiệt tình, liếc nhìn xe cô, “Nhà chồng chưa cưới của cô ra tay hào phóng quá.”

An Dao không lấy làm kiêu, đây không phải điều cô để tâm.

“Hình như họ Ngôn thì phải?” Cô bạn hỏi, “Ngôn Cách và Chân Ý lại đến với nhau à?”

“Sẽ ở bên nhau thôi.” An Dao nói.

“Nếu họ biết chuyện cô làm thì phải làm sao đây?”

“Gì cơ?”

“Tám năm trước ở phòng karaoke, cô đã nói với Chân Ý là Ngôn Cách không tới thành phố K mà ra nước ngoài. Nhưng nghe cô giáo Tần nói, Ngôn Cách xin bảo lưu một năm, đợi khi Chân Ý lên lớp 12 thì cậu ta sẽ ở lại Thành cùng con bé.”

“Về sau tôi mới biết chuyện này.” An Dao thành thật.

Người kia thấy cô vẫn thản nhiên bình tĩnh thì cười lạnh: “Lúc hỏa hoạn, mọi người cho rằng Chân Ý đi tìm Ngôn Cách, nhưng con bé lại bị nhốt ở phòng vệ sinh. Sau đám cháy, Ngôn Cách trở lại tìm Chân Ý, mọi người lại nói con bé tức giận bỏ đi. Thật ra, khi chuông báo cháy vang lên, lớp trưởng từng hỏi thăm Chân Ý, chính cô là người đầu tiên nói con bé tức giận bỏ đi.”

An Dao “ừ” một tiếng, đây là điều cô muốn thắng thắn với Chân Ý. Là cô không xác định rõ vị trí của Chân Ý mà đã kết luận xằng bậy.

“Lúc ấy ngồi cạnh cô là Dương Tư – con bé hay qua lại với lớp trưởng, chính nó đá túi và điện thoại của Chân Ý xuống dưới ghế sofa. Nếu Chân Ý đi rồi, sao không đem theo túi chứ? Cô không thấy động tác nhỏ này của Dương Tư sao?”

An Dao kinh ngạc: “Tôi không thấy.”

“Ai tin chứ?” Đối phương lộ bộ mặt thật, “Mong rằng cô cho tôi gì đó ngon nghề chút.”

“À.” An Dao cười khẽ, “Xin lỗi, tôi đã định thắng thắn với Chân Ý những chuyện này rồi.” Người kia giật thót.

“Chưa xác định vị trí của cô ấy đã ác ý nói cô ấy đi rồi. Đây là chuyện mất mặt nhất tôi từng làm trong đời.” Hồi niên thiếu chỉ một lần bị ma xui quỷ khiến đã trở thành vết nhơ tinh thần suốt đời, “Tôi sẽ thành thật với Chân Ý, xin cô ấy tha thứ. Tôi nhất thời suy nghĩ nông cạn đã khiến hai người họ hiểu lầm. Nhưng sau khi Ngôn Cách đi, tôi đã lập tức đi tìm cô ấy.”

“Đáng tiếc Chân Ý đã được người khác cứu rồi.” Cô bạn cay nghiệt, “Không ai biết cô đã định bụng đi cứu cô ta, chỉ cần tôi nói ra, tất cả mọi người sẽ biết cô là kẻ lòng dạ ác độc, muốn giết Chân Ý.”

“Tôi không như vậy.” An Dao vẫn thản nhiên.

“Chuyện tôi muốn cô làm chỉ dễ như trở bàn tay mà thôi.” Người nọ hỏn hển đưa ra yêu cầu.

An Dao kiên quyết lắc đầu: “Tôi sẽ không bị cô uy hiếp đâu. Cô muốn nói thì cứ nói, còn tin hay không là chuyện của họ.”

Cô xoay người định đi, nhưng người kia nhất quyết không buông tha: “Thẳng thắn vô tư vậy sao? Xem ra cô đã quên mình từng là kẻ trộm.”

Bước chân An Dao hơi chậm lại, bàn tay nắm chìa khóa hơi run lên, gương mặt xinh đẹp dần dần tái nhợt. Cảm giác hô thẹn trào dâng trong lòng. Lúc nhỏ cô bơ vơ không nơi nương tựa, vì sinh tồn đã hồ đồ đi ăn trộm. Khi lên lớp 5, cô đã trộm tiền của một bạn học nữ, bạn kia cho rằng cô bạn cùng bàn lấy trộm nên mắng chửi âm ỉ. Cô bạn cùng bàn bị bệnh tim, đột nhiên phát bệnh. Về sau An Dao không dám ăn trộm nữa, từ lần đó cô vừa hối hận vừa đau khổ. Nhiều năm nay, tháng nào cô cũng lén gửi tiền cho người nhà của cô bạn kia. Cô tưởng rằng sẽ không ai biết chuyện này.

“Nếu chồng chưa cưới của cô biết cô từng là tên tội phạm may mắn, liệu anh ta có còn yêu cô không?”

“Nhưng dù thế nào đi nữa, tôi cũng sẽ không làm tiếp bất cứ chuyện gì không xứng với Ngôn Hủ. Đừng hòng uy hiếp, tôi sẽ không giúp cô đâu. Tôi không quan tâm tới tiền tài, danh vọng hay lợi ích. Bởi vì bây giờ tôi quá kiêu hãnh, tôi xem thường chúng.”